

лютий-березень
2015

*...Коли б усі одурені прозріли,
Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів посіріле,
Напевно б, репнуло від сорому й хули.
Тремтіть, убивці! Думайте, лакузи,
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил!
Уже народ — одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля...*

В. Симоненко

стор. 2-3

#АТО

Люди, які захищають наш сон, не просто військові, вони – герої нашого часу. А герої ніколи не вмирають!

стор. 9

І вже минула 46-та осінь, як ти побачив перший раз свій дім

В житті буває так, що чомусь найкращі з найкращих ідуть рано. Кузьма один із небагатьох співаків, у піснях якого був не просто сенс – там була життєва мудрість.

стор. 10-11

"Я хочу тут жити, а не вмирати..."

або на що житиме український студент вже незабаром. Що думають про нововведення студенти нашого університету?

стор. 16-17

Варто писати лише про те, що не дає спокою

Іноді мені видається, що майбутні книжки використовують мене як чорну робочу силу, без якої вони не можуть з'явитися на світ.

стор. 18-19

Фотографія – це не спорт. У неї немає правил.

Усе має бути випробувано. Біл Брандт

Хвороба нашого часу або що таке "selfie"?

У терміна “АТО” існує кілька трактувань, але найпоширеніше – це комплекс заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичних дій або, якщо казати прямо, антитерористична операція. Та для кожного українця ця аббревіатура стала особливо значущою. Якщо скористатися Вікіпедією для визначення цього терміна, то можна побачити суміжний йому “війна на сході України”. Відкривши посилання українською, а потім російською мовами, звертаєш увагу на те, що змінюється не тільки переклад тексту, але і його зміст. Наприклад, українською мовою пишеться: “Війна на сході України – збройний конфлікт на території Донецької і Луганської областей України між організованими та керованими Російською Федерацією незаконними збройними формуваннями Донецької і Луганської “народних республік”, визнаних терористичними організаціями з українськими правоохоронцями із залученням Збройних сил України”.

Але російською мовою інформація подається зовсім з іншого боку: “Война на Востоке Украины – боевые действия, проходящие между вооружёнными силами Украины и отрядами повстанцев (в основном сторонников самопровозглашённых Донецкой и Луганской Народных Республик). Кроме вооружённых сил Украины в боях против сторонников ДНР и ЛНР также участвуют другие военизированные и неправительственные формирования. Совет Европы,

НАТО, Европейский союз, Украина, США и ряд других государств обвиняют Российскую Федерацию во вмешательстве в конфликт – в частности, в использовании регулярных войск на стороне повстанцев. Российское руководство отвергает заявления о своём военном вмешательстве, заявляя, что Россия не является стороной противостояния, а само оно носит внутривукраинский характер”.

Але для кожного українця мало назвати те, що відбувається, антитерористичною операцією. Для кожного з нас це – війна.

Усе почалося 21 листопада 2013 року. Саме тоді студенти вийшли на Майдан. Усім відомо, що це був протест проти рішення президента не підписувати асоціацію з ЄС. Усі пам'ятають, що відбувалося далі. З часом, скориставшись слабким становищем в Україні, російські військовики наступили на територію України, а саме на територію Луганської та Донецької областей. На сьогодні в зоні АТО загинуло близько 2000 осіб. В основному, кожен доброволець, який іде туди, каже: “А хто, якщо не ми?”, “Я йду туди для того, щоб вони не прийшли сюди”. У кожного з них своя історія, своя сім'я, свої бажання та мрії. Але війна ніколи не несе нічого хорошого, в неї завжди страшні наслідки, які б цілі люди не захищали. У кожного з нас на війні зараз перебуває хоча б один знайомий і, що

найстрашніше, у багатьох там є брати, батьки, кохані або друзі.

Усі ми робимо вибір і живемо з ним. Це не обов'язково щось колосальне, але будь-яке рішення має наслідки. Щодня ми відкидаємо одне, а обираємо інше, щодня відмовляємося від одного заради іншого. Так само з бажанням обороняти Батьківщину: в кожного своя думка щодо цього. Не багато здатних зробити цей вибір на користь захисту нашої країни, але варто пам'ятати, що рано чи пізно прийде момент, коли треба буде відповісти на питання: “А що я зробив для добробуту України? Де я був, коли вмирали її сини?”

Сумно спостерігати, як майбутнє нації – молодь – проводить час на шумних вечірках і в нічних клубах. Тяжко збагнути, що може змусити українця веселитися, танцювати, витрачати чималі кошти на розваги тоді, як щодня вмирають десятки наших ровесників, наших співвітчизників, наших захисників. Виходить ситуація, яку описує народна приказка: “Одне плаче, друге скаче...” Найгірше те, що ця війна принесла одним сім'ям надзвичайне лихо, а інші люди можуть залишатися черствими, байдужими і просто бути осторонь. Україно, схаменися!

Всю нашу історію народ боровся, все своє існування Україна не дає загнати себе в ярмо, змагається за свободу. Незалежність, отримана в 1991 році, була фіктивною. Тільки зараз українці виборюють свою волю і суверенність. Історія України – кругообіг боротьби за свободу. Якнайкраще під-

твердження цього факту можна прослідкувати із фольклору, адже саме народна пісенна творчість відображає життя людей, їхні радощі та страждання. Цьогоріч особливо актуальною стала одна з відомих у XX столітті колядок, де слова пронизують до глибини душі:

**Сумний Святий вечір
в сорок шостім році:
По всій нашій Україні
плач на кожнім кроці.**

**Сіли до вечері
мати з діточками,
Замість мали вечеряти,
облились сльозами.**

**Мати гірко плаче,
а діти питають:
– Мамо, мамо, де наш
тато, чом не вечеряють?**

**– Тато на чужині,
в далекій Сибіру,
Споминають Святий вечір
в нашій славній Україні.**

Ох, скільки ж цьогоріч було сумних Святих вечорів по всій Україні! Скільки дітей плакало за своїми батьками, скільки матерів за синами!

Хтось думає, що нам нічого не залишається, окрім як сидіти і чекати, поки наші батьки захищають наш сон, і кожну хвилину молитися за них, бути вдячними за те, що наші вороги не прорвалися до нас. Але, я гадаю, ми повинні відчувати на собі відповідальність за ситуацію, в якій опинилася держава, і за те, що з нею може статися в майбутньому. Всім нам слід вносити щось своє в цю боротьбу, адже в іншому випадку цього “майбутнього” в

України може і не бути. Уявіть собі: хтось пише вірші та пісні для підтримки духу, хтось надає матеріальну допомогу, хтось допомагає переселенцям з їжею та житлом, хтось турбується про поранених у шпиталях, а хтось пішов у саме пекло війни захищати наш спокій. Хіба ж хтось зможе перемогти таку країну? Хіба ж хтось зламає такий народ? Думаю, відповіді це питання не потребує.

Є над чим подумати, чи не так? Люди, які захищають наш сон, – не просто військові, вони Герої нашого часу! А Герої ніколи не вмирають! Слава Україні ■

**Олександра
АЛЕКСЕЄНКО
&
Ірина
БАТЮК**

“Не твоя вина, що ти батька свого син”

Тетяна МИСЯК

У патріотичному місті Лева вкрай рідко трапляється ситуація, про яку я хотіла б сьогодні написати. У Дніпропетровській області, в Нікопольському районі, є козацьке село Капулівка, про яке в 20-тих роках минулого століття писав Борис Антоненко-Давидович.

Капуляни вдома завжди розмовляють українською, але, приїжджаючи до міста, одразу починають розмовляти російською: вважають, що українська мова – це щось “непрілічне” (як вони кажуть), а російська – ознака того, що ти освічена, міська людина. Вони соромляться мови своїх пред-

ків, мови рідної землі. Москалізація настільки сильно в’їлася в їхні голови, що селяни не розуміють, що цим власноруч руйнують те, за що свого часу так відчайдушно боролися мільйони свідомих українців. Навіть зараз, після Революції Гідності, після смертей героїв Небесної Сотні, після нападу Росії, вони не розуміють, що українське – це не соромно. Ніколи не можна нехтувати своїм корінням, історією.

Як же прикро, що нападки козаків називають себе хохлами і вважають це нормальним! “Так, я хохлушка. А що тут такого? Вони руські, а ми хохли”, – кажуть капуляни. Хочеть-

ся закричати їм, розбудити їх від цього совдепівського сну! Хіба можна отак принижувати самих себе, своїх предків і дітей?

Утім, таке трапляється не лише на Східній Україні. Іноді навіть деякі львів’яни, аби здаватися якомога гостиннішими, розмовляють російською із приїждженими кримчанами або людьми зі сходу країни. Але для чого? У Західній та Східній, Північній та Південній, Центральній Україні одна державна мова і кожен, хто живе тут, мусить її знати або хоча б розуміти. Тим паче, приїжджаючи до найбільш українськомовного міста у світі – Львова, східняки мають усвідомлювати, що практично 90% населення тут говорить саме українською, і не обов’язково має змінювати мову для спілкування з ними.

Львів’яни, які йдуть на поступки, думають, що таким чином вони здобудуть любов мешканців Сходу і тим самим збережуть цілісність країни. Але ця думка не є правильною, адже, аби зберегти Україну, не потрібно підлаштовуватися під когось, а навпаки – власним прикладом показувати співвітчизни-

кам, що любити власну мову, знати історію та поважати традиції свого народу в такий час просто необхідно. Тільки тоді вороги не зможуть використати наше незнання проти нас самих.

На сході України поширені такі ситуації, коли люди, що виросли в українському етнічному середовищі, зараз підтримують дії Росії. Чому ж родині не вдалося вкласти в серце дитини любов до Вітчизни? Можливо, цьому не приділялося достатньо уваги. Батьки часто вважають, що нема сенсу витрачати час на пояснення таких очевидних, на їхню думку, речей, як патріотизм та повагу до духовної спадщини свого народу. І це жахлива помилка! У дітей немає того життєвого досвіду, який є у старшого покоління, тому дуже важливо, щоби саме близькі

пору в Канаді – живучи далеко від Батьківщини, вони шанують рідні традиції та мову. Вся тамтешня громада говорить українською, відзначає свята своїх предків. На Великдень вони так само, як і ми, малюють писанки; на Різдво виконують колядки; співають народні пісні, вишивають рушники, сорочки. Їхні діти ходять в українські школи. Популярними серед діаспори є гра на народних музичних інструментах, зокрема бандурі, кобзі, сопілці; українські танці – гопак, аркан тощо.

Є такі герої і не за океанами. Особисто знайома з людьми, які рішуче перейшли на українську мову, незважаючи на кпини їхніх російськомовних колег і родичів. Також значна кількість східняків підтримала євроін-

люди з малого віку формували свідомість своїх синів і доньок. Адже діти, яким удома не пояснюють, чому треба говорити саме українською, виходячи на вулицю, бачать, що їхні друзі, перехожі, продавці в магазинах, кондуктори в транспорті говорять російською і зрештою самі починають говорити цією мовою. Тому треба дуже уважно ставитись до виховання власних дітей, аби вони розуміли, що таке добро, а що зло, що рідне, а що чуже. Адже саме через незнання таких простих речей і відбуваються зараз ті події на Сході країни. Колишній прем'єр-міністр навіть говорить українською не вмів, що вже й казати про дух патріотизму в країні?

Проте є й справжні патріоти, які не зраджують своїм принципам. Узяти хоча б українську діас-

теграційні прагнення держави, не одна людина тоді віддала своє життя за Україну. Сергій Нігоян – перший загинув на Майдані, родом із російськомовної Дніпропетровської області, до того ж, за національністю вірменин. Таких героїв маємо багато, треба їх шанувати, вони – гідний приклад для наслідування.

Події на Майдані пробудили патріотизм у юних серцях, змусили задуматись над власним світосприйняттям, переглянути свої переконання стосовно багатьох речей. Україна прокинулася, повстала проти ворога, зараз головне її підтримати та не згасити те полум'я любові до рідної землі, що здіймається над нашою Батьківщиною до самого неба.

Тримаймося! І “все буде добре для кожного з нас! Все буде добре, настане наш час” ■

Екологія в усьому

Скептики складають велику частину українського суспільства, та воно, як на мене, тримається на ентузіастах. Тому, якщо ви скажете, що книжка не має шансів на виживання, адже зараз усього лише один дев'ятьспроможний вмістити в собі більше тисячі книжок, я не здивуюся. Зазвичай деякі ще й додають “зубасте” питання: “А скільки дерев ми винищимо, поки книжка потрапить до наших рук? Чи це ціна знань?”

Звичайно, техніка – це класно, але враження від паперової книги замінити неможливо. Хоча крафт (екологічний папір) з'явився нещодавно, але його популярність все більше й більше набирає обертів. Він дозволяє не хвилюватися за зникнення зелених легень нашої планети, адже за всіма параметрами випереджає звичайний папір. До того ж, особливо приємно дивує ціна. Яскраві блокноти, симпатичні ручки, книжки та листівки: ви можете і не зауважувати різниці, але крафт-папір оточує нас і впливає на поліпшення нашого екологічного становища. Багато високорозвинених держав уже починають вводити у процес таку важливу новинку, але, на жаль, в Україні еко-папір ще не набув таких масштабних розмахів. Якщо у наших державах-сусідках ми можемо знайти навіть окремі книжкові крамниці з еко-видаваннями, то в Україні найреальніше замовити вподобану книжку чи блокнот лише через інтернет-магазини, і то треба докласти зусиль, аби натрапити на такі.

Продовження на ст. 8

ПАМ'ЯТАЙ ПРО КРУТИ

29 СІЧНЯ 1918

29 січня 1918 року відбувся бій на залізничній станції Крути під селищем Крути та біля села Пам'ятне, за 130 кілометрів на північний схід від Києва, який тривав близько 5 годин. За тиждень до цієї битви (22 січня 1918 року) відбулося підписання IV Універсалу Української Центральної Ради, яким проголошувалася незалежність УНР. Крім того, цей документ закликав український народ до боротьби з більшовицькою владою. Це стало приводом до активізації війни радянської Росії проти української держави, яку більшовики розпочали у грудні 1917 року.

Гарнізон УНР складався з майже 300 добровольців під командуванням Аверкія Гончаренка. Завданням військового формування було зупинити ворога на Бахмацькому шляху. До його складу входили переважно студенти та школярі. Допомоги Гончаренко не отримав, оскільки основні сили були зосереджені в Києві, щоб утихомирити більшовицьке повстання. Загін противників являв собою 4-тисячну армію росіян. З озброєння сторона УНР мала лише 16 кулеметів і саморобний бронепоезд, а червоногвардійці володіли великою кількістю зброї. До армії противника почали надходити інші загони, але, незважаючи на нерівні сили, українці тримали оборону та відступили, забравши вбитих та поранених і зруйнувавши всі колії та мости. В цьому бою пролилася кров багатьох юних оборонців. Тих, кого захопили у полон, не просто роз-

стріляли, а закололи багнетами. Завдяки героїчній обороні Крут вдалося зупинити подальший наступ радянської армії на Київ.

Пам'ять крутянських героїв було вшановано урочистим перепохованням героїв, убитих у полоні, навесні того ж року на Аскольдовій могилі, під час якого Павло Тичина продекламував свій вірш "Пам'яті тридцяти", присвячений відважним та безстрашним захисникам Крут.

Із остаточним становленням комуністичного ладу на українських теренах про події під Крутами замовчували. Історія про бій обросла численними міфами та вигадками. Невідомими залишаються імена більшості крутянців. Відомо лише прізвища 20 з них.

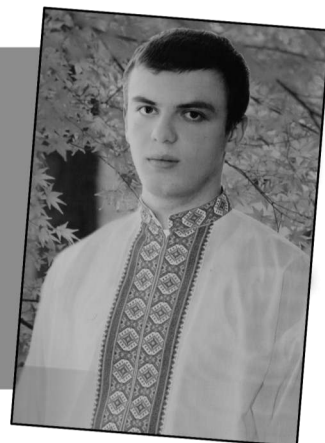
Недарма оборонців Крут називають "першими кіборгами". Здається, що пройшло ціле століття з того часу, але якщо провести паралель між подіями часів УНР та сьогоденням, то важко не помітити, що ситуація ідентична. Брехня окупанта, війна, боротьба за незалежність... Крути стали неприєм-

Там народилась вільна Україна!
Під Києвом, на колії забутій.
І юнаки життя за неї полишили.
Бо Україна — це вони.
Бо слава їх — то смерть на перепутті...

ною несподіванкою для "червоного окупанта" та призупинили його. Так само сьогодні бій за Донецький аеропорт став символом незламності української армії та спинив просування агресора вглиб нашої країни. Крути стали прикладом жертвовної боротьби задля свободи власного народу. Вони демонструють, якою безмежною може бути любов до Батьківщини. Крути забрали цвіт нації...

Щороку 29 січня у Львові, Києві та багатьох інших містах проводять заходи із вшанування пам'яті Героїв Крут. Наймасовішим дійством є смолоскипна хода центральними вулицями міст. Пам'ять про героїв того часу живе й досі. "Крути, Крути, вас не забути!" ■

Олег
ОСТАП'ЮК

“

...И качнутся бессмысленной высью

Пара фраз, залетевших отсюда.

- Я тебя никогда не увижу.

- Я тебя никогда не забуду...

(з рок-опери “Юнона та Авось”)

”

Коли батько переплутав і купив мені квиток на верхню полицю, котру я ненавиджу, я ще не знала, що моя довга поїздка з дому до Львова буде такою важливою для мене. Зазвичай, ці 18 годин у потязі тягнулися нудно, тому я увімкнула плеєр та пішла у кінець вагона.

Підпаливши цигарку, я спостерігала за тим, як двоє військових відчинили двері до мого вагону та почали розмовляти з дівчинкою біля мене. Вона зі сміхом відповідала, що їде з хлопцем, та незабаром заскочила до салону, а хлопці звернулися до мене. Ми розговорилися. Один із них запропонував мені познайомитися з іншими. Несподівано для себе, я погодилася.

Одразу здавалося, що в цьому вагоні людно – хлопці сиді-

ли тісно, голосно та бурхливо розмовляли, були не зовсім тверезими. Від мого приходу компанія пожвавилася, хлопці почали наввипередки стискати мою руку та називати своє ім'я. Мене ж представили як кореспондента (при знайомстві я зазначила, що пишу вірші, але якось раптом я стала кореспондентом). Почувши про це, один з хлопців майже зі сльозами по-просив: “Напишіть правду! Благаю, напишіть про нас правду! Ми вже так стомилися від брехні...” Тоді я й зрозуміла, що не можу залишити це прохання без уваги, сіла на краєчок лави та мовчки аналізувала картину навколо мене.

Якщо б я сказала, що то було звичайне товариство любителів випити, – то була б неправда. Один із хлопців мені сказав, що вони довгий час провели в польових умовах, подалі від усього, крім напруги та бойових дій, а зараз просто відпочивають...

Навіть постійний сміх і кепкування один з одного було наче способом висміяти свій смуток. Щось тяжке й сумне бачилося в їхніх очах. Немов матір, яка переконує дитину, що під ліжком немає монстрів, вони переконували себе в тому, що врешті-решт закінчилося. Але їх чекали тільки двотижневі тренування на полігоні, а потім знову в самісіньке пекло...

– Командир! – мої думки перервав веселий голос. – Рахувати слоненят?

Командир, спокійніший від усіх хлопець, у відповідь посміхнувся.

– Одне слоненя... – почав той рахувати, всаджуючи хлопців, які бігали по вагоні, на місця. – Друге слоненя... Гей, руде слоненя, йди сюди!

Всі довго сміялися, бурмочучи пісеньку Петрика П'яточкина.

На мить здалося, ніби всі вони стали звичайнісінькими друзями: сміялися, пустували, бігали по вагону... Навіть коли прийшла провідниця, то замість того, щоб заспокоїти їх, вона почала сміятись разом із ними.

Монстри змовкли. Ця дружня атмосфера не давала їм змоги взяти гору. Відчувалося, що всі ці хлопці – немов рідні брати. Вони були єдині душею, довіряли один одному: інакше не можна. Коли перед тобою ворог, що хоче тебе вбити, поруч повинен бути такий друг, який зможе тебе зберегти...

Коли ми знову стояли у тамбурі вагону, один із хлопців попросив мене прочитати щось із моїх віршів. Поміркувавши декілька хвилин, я змогла відновити у пам'яті лише один – той, що написала, дізнавшись про загибель батька моєї подруги:

**"Я тебе от пуль – да собой укрою.
Господи, Господи, помоги!
И не надо нам никаких "героев" –
чтоб исчезли враги!"**

**И не надо нам ни торжеств,
ни чести –
обещаний ложь...
Я сожму в руке освященный крестик
и по сердцу дрожь.**

**Лишь закрыть глаза,
тихо волком взвыть –
ты со мной молись!**

**Папа, папочка! Обещай мне БЫТЬ!
Лишь живым вернись!"**

...І зависла тиша. Довжелезна, мертва тиша. Все, що я змогла сказати далі, поглянувши на їхні обличчя, було: "Вибачте". Мені стало якось соромно, що я пробудила тих монстрів, нагадала хлопцям про те, що вони пережи-

ли та відчули. Але вони похитали головами та подякували мені.

Кожен із них, напевно, загубив когось на цій клятій війні. Але, не дивлячись на це, вони продовжують нести цей тягар за своїми плечима – тягар захисту нашої Вітчизни.

Напевно, то така доля в найкращих із чоловіків – рватися серцем до захисту нашого життя. Поцілувати жінку, дітей, батьків, зібрати речі та рівним кроком прямувати вперед, до самого горизонту...

Я просто хочу, щоб вони повертались. Кожен із них! Кожен із цих веселих і **справжніх** хлопців, кожен, хто зараз захищає нашу землю, нашу правду, наше життя.

Повертайтеся додому, милі! Повертайтеся цілі й неушкоджені! Бо кожен із нас, по всій країні, думає про вас, молиться Богові всією душею – тільки б ви повернулися. Бережіть себе!

Слава Героям!
Слава Україні ■

Аліса ЛІСНЯК

Українські вишиванки

Мабуть, кожен знає, що філологічний факультет славиться не тільки відомими науковцями, дослідниками, вченими, але й неймовірною жіночою вродою, розумом та грацією. З поняттям моди ми стикаємося постійно: на вулицях, у повсякденному житті, вона впливає на нас із екранів телевізорів, обкладинок популярних журналів. Інколи те, що спочатку не сприймалося, стає модним, адже поняття тренду є дуже нестабільним, воно пов'язане з частою зміною естетичних смаків і вподобань, тому кожного року й кожного сезону мода змінюється. І ті речі, які залишаються актуальними хоча б декілька років, із впевненістю можна назвати класикою. Та чи торкається це вишитого вбрання? Чи модні вишиванки зараз? Чи захопить національний колорит українського вбрання всю фешн індустрію? Українська ви-

шиванка – модний бренд чи символ українства? Про це та інше читайте далі.

Пропоную вам заглибитися в давнину століть, коли вишиванка мала не тільки національну специфіку, але й неабиякий символізм. Здавна українці у святкові дні встеляли столи білими вишитими скатертинами. Насамперед, це було пов'язане з вірою у культове значення вишивки, що за уявленнями наших предків могла притягувати у дім достаток і служила своєрідним оберегом від усіх бід. Для багатьох поколінь українців одяг, прикрашений різноманітними орнаментами, був як щоденним, так і святковим вбранням. Його вишивали власноруч, вкладаючи у візерунки не тільки таємничі символи, але й частиночку самого себе. Саме тому українська вишиванка супроводжувала людину від народження аж до смерті.

У радянські часи українську вишиванку частково забороняли,

проте це не применшило її значення для українства. Провідну роль у започаткуванні моди вдягання вишиванки під піджак надають Іванові Франку, який за спогадами сучасників "відрізнявся от загалу своїм костюмом – вишиваною сорочкою серед пишних комірів і краваток". У ХХ столітті попри часткові заборони було випущено три типи сорочок: "українка" (з відкладним коміром та одноколірною вишивкою), "гуцулка" (з багатоколірною гамою і переважно червоними кольорами), "чумачка" (з вишитою пазухою та низьким коміром – стійкою).

Коли ж вишиванка набула рис ділового одягу? Як не парадоксально, але це пов'язано насамперед із іменем Микити Хрущова, який полюблив українські вишивки і часто з'являвся у ній на публіці. Із наближенням відродження Незалежності України вишиванка почала рішуче повер-

тати свою загальнонародність. Як і чоловічі, так і жіночі варіації на тему традиційних вишиванок нині поширені на мітингах, урочистих заходах та навіть у весільній моді.

Цікаво, що відбувалося опитування респондентів, у ході якого людей просили дати визначення слову “вишиванка”. Отож резуль-

що вишиванка в уявленні пересічного українця – не тільки згадки минулого, національний колоритний одяг, але це стильно й модно.

Українська вишиванка традиція чи бренд? Сьогодні українська вишиванка всюди: без неї не проходить жодне національне свято, вона є невід’ємною частиною гардеробу бізнес-людей, нею оз-

тати опитування були такими: для деяких людей вишиванка – “невід’ємна частина української національності, те, що свідчить про приналежність до певної нації” для інших ж вишиванка – “стан душі”. Українська вишиванка для 92,86% опитованих виявилася символом національної приналежності і гордості. Третина опитованих вважають, що українців без вишиванки не існує! Дехто вважає, що вишиванки полюбують одягати більше жінки, а не чоловіки. Але чи так це насправді? За результатом опитування національний одяг є у гардеробі як чоловіків, так і жінок, зокрема 3 вишиванки у дівчини, 2 – у хлопця. Це ще раз підтверджує,

доблюють інтер’єр, вона є важливим елементом у всіх модних заходах, вечірках. Чимало дизайнерів використовують українські мотиви як елемент своїх колекцій. Насамперед, це львівські дизайнери Соломія Яцентюк, Світлана Микитюк, Оксана Муха. Також, світові дизайнери такі як Кензо, який перебував на Львівському тижні моди Lviv Fashion Week, зауважив, що українська вишиванка – найбільш цінний самобутній елемент моди кожної країни.

Українські мотиви завжди будуть залишатися як елементом фешн індустрії, так і символом українства. Українська вишиванка – це стильно й модно, адже традиції не старіють ■

**Ольга
НАДІЛЬНА**

Початок на ст. 4

Крафт має багато переваг, але найголовніша — жодне дерево не постраждало від створення цього матеріалу. Блокнот із листя банана? Та легко! Книжка, сторінки якої пройшли вторинну переробку? Не проблема! Чи, може, папір із каменю чи соломи? Не всі способи є повністю екологічними, але, як бачите, є варіанти та можливості для створення такого паперу.

Щороку в багатьох країнах проводяться різноманітні екологічні заходи та виставки. Наприклад, у 2013 році у Львівському Музеї етнографії та художнього промислу було представлено виставку відомого італійського фотохудожника Луки Бракалі.

До Львова італійський фотограф привіз тридцять світлин створених ним у період з 2000-го по 2009-ий роки. Об’єднав їх загальною назвою “Екосистеми”.

“Дев’ятнадцять і навіть трохи більше днів два майстри вручну у містечку Фабріано, що є італійською батьківщиною паперового виробництва, працювали над папером для моїх фото. Він зроблений із бавовни і має чудову здатність передавати найменші відтінки кольорів. Сам папір без фото уже є шедевром”, – каже Лука Бракалі.

За допомогою фотомистецтва майстер намагається привернути увагу до проблем збереження навколишнього середовища. Фотограф побував на Північному Полюсі у складі експедиції, фотографував в Арктиці та Антарктиді. Каже, найбільша проблема – це танення льодовиків.

Не будьмо байдужими до нашої планети, тимпаче, що способів їй допомогти більш, ніж достатньо ■

Ірина Батюк

І вже минула 46-та осінь, як ти побачив перший раз свій дім

Декілька років тому лідер гурту “Скрябін” Кузьма зняв зі свого авто кліп на пісню “Руїна”: йому назустріч мчав зі швидкістю молоковоз... Ніхто й не міг уявити, що цей епізод стане прощальним у його житті. Жахлива звістка про ДТП, у якій загинув Андрій Кузьменко, збентежила всю країну. Багато людей сподівалось, що це виявиться неправдою. Та вже через деякий час, коли у соцмережах почали з'являтися фото із місця ДТП, час ніби зупинився – зупинилося серце співака.

Близькі люди і родина знали його як Андрія Кузьменка, друзі і побратими з любов'ю в серці називали його Кузею, для прихильників він був просто Скрябіним.

“Випускний”, вітав маму, доки з радіо лунало: “Мам, ти мене вибач, що я став дорослим, і вже минула сорок третя осінь, як я побачив перший раз свій дім...”

Друзі Андрія згадують, що на всіх концертах, фестивалях та й у повсякденному житті він завжди мило посміхався, незважаючи на втому та різні негаразди.

В житті буває так, що чомусь найкращі з найкращих ідуть ра-

Андрій Кузьменко був щирим українцем, його пісні – життєві, наповнені змістом. Напевно, не знайдеться людини, яка б не чула хоч одну пісню гурту “Скрябін”. Характерним є те, що тексти пісень, які виконував гурт, а часом і музику, Кузьма писав сам. У піснях він легко й саркастично висміював хлопців-олігархів, жіночу зраду та врешті-решт маршрутки, “як великі собачі будки”. Його харизматичність і глибокий патріотизм дозволяли йому, незважаючи на всі нетрі шоу-бізнесу, залишатися самим собою, простим і амбітним хлопчиною з Новояворівська, з великим багажем мрій і сподівань, а головне – вірою в себе і власне майбутнє. Про таких, як він, часто кажуть “людина з народу”. Напевно, саме тому його пісні так глибоко запали нам в серця. Мабуть, багато хто гортав фотоальбом під “Старі фотографії”, згадував свій останній шкільний вечір під пісню

Кузьма один із небагатьох співаків, у піснях якого не просто був сенс – там була життєва мудрість. Як зізнаються друзі, події останнього року багато що змінили в поглядах на життя і в планах музиканта. У розпал подій на Майдані Кузьма написав пісню “Революція у вогні”, відеорядом до якої стали кадри протистояння мітингувальників і беркутівців. Згодом, він чим міг допомагав воякам у зоні АТО: купував бронезилети і медикаменти, які передавав на фронт через волонтерів. Іноді він забирав до себе додому бійців, які лікувались у Києві, щоб погодувати, помити, допомогти з обмундируванням і просто розрадити та підтримати. Велика людина з великим серцем – для кожного із нас Кузьма.

Його музика не забудеться, бо те, що справжнє – не забувається ніколи■

**“...Вибачте, сталась помилка,
Прикра, звичайно... Дарма.
Ми “поховали” Андрійка,
Але він живий, Кузьма.**

**То не його машина!
То не він за кермом!
Справді, ми трохи згіршили,
Здійнявши всіх догори дном”.**

**Пишуть усі видання,
Лунає зі всього ТБ,
Країна зітхне востаннє
І знову почує тебе.**

**“І нащо ви так тужили?
Я тут, чуваки, живий!
Ну, трохи пропав “з ефіру”,
Зробив собі “вихідний”.**

**Я хочу, щоб так і сталось.
І завтра, з початком дня,
Ми раптом усі дізнались,
Що всі ці пости – маячня.**

**Відкрий свої очі, Андрію.
Ми будемо поруч будь-що.
Читаю новини. Не вірю.
Занадто. Зарано. За що?**

**Ольга
НАДІЛЬНА**

“Я хочу тут жити, а не вмирати...”, або на що житиме український студент вже незабаром

Ще від вересня минулого року навколо теми “стипендія та вища освіта” вирують різні дискусії. Спершу уряд планував підняти стипендії до прожиткового мінімуму, але водночас змінювався конкурс на їх виплату, адже тоді лише 2/3 студентів із групи могли б отримувати свої кошти і це визначалося б за рейтингом студента в групі. Тут вже відбувалася б нерівна боротьба між усіма студентами, які добре вчаться.

Позаштатний радник міністра освіти і науки, керівник освітніх програм Центру дослідження суспільства Єгор Стадний в одному з інтерв'ю стверджує: “Академічна стипендія у нас вже давним-давно перетворилася на варіант матеріальної соціальної допомоги. Насправді, вона не виконує функції нагороди за успішне навчання. Ми повинні все поставити на свої місця”.

Згодом усіх сколихнула нова звістка про те, що в Міністерстві освіти і науки України вже створили новий закон про особливий конкурс між студентами, які мали

б отримувати стипендію за хороше навчання. Цей закон ґрунтується на створенні спеціальної комісії, яка повинна визначати за зовнішнім виглядом (одяг, взуття) та за різними електронними пристроями (телефони, планшети, ноутбуки), чи потребує конкретний студент додаткових коштів щомісяця чи ні.

На сьогодні ще ніхто не знає, як ця комісія буде виглядати, хто в неї входить і які електронні пристрої чи одяг вважатимуться дорогими чи дешевими. Ця тема одразу ж привернула велику увагу до себе і свідомо львівська

молодь почала писати до влади різноманітні листи-звернення та знімати відеоролики щодо стипендій.

У журналі “Слово і діло” за 27.01.2015 р. Міністр освіти і науки України Сергій Квіт запевнив, що нинішні студенти будуть отримувати ті стипендії, які вони отримують зараз, а нововведення торкнуться тільки майбутніх першкурсників.

Що думають про нововведення студенти Львівського національного університету імені Івана Франка пропонуємо Вам прочитати далі ■

Тетяна ЯЦЕНКО

Наразі стипендія для мене – це основний дохід. Я проживаю із сім'єю у Львові, тому не маю витрат студентів, які приїжджають здобувати освіту в львівських університетах. Хоча впродовж місяця суттєвих витрат не здійснюю, все ж таки відкласти у скарбничку не завжди виходить. Третину стипендії я витрачаю на транспорт, частину на обід в університеті.

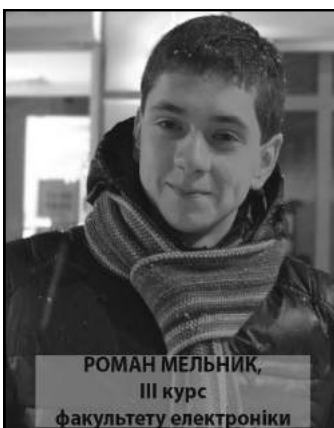
Не думаю, що правильно буде, коли мене оцінюватимуть за зовнішнім виглядом чи доходом сім'ї, аби визначити, чи заслуговую я на стипендію.

УЛЯНА ІВАНИШИН,
IV курс
факультету журналістики

Стипендія для мене на даний момент є основним доходом, хоч і не великим, але стабільним. Тому проїзд, обід, Інтернет, тренажерний зал і дрібні витрати легко покриваю. Без стипендії, звісно, зміг би обійтися, адже живу з батьками, як то кажуть, на “всьому готовому”.

Стипендіальні нововведення підтримую, тому що бачу, як деякі мої знайомі нерационально витрачають гроші. Звісно, є такі люди, для яких 730 гривень це – “як для риби вода”, але, зазвичай, з мого оточення такі люди досить розумні. Я думаю, вони і надалі отримуватимуть “маленьку”.

РОМАН МЕЛЬНИК,
III курс
факультету електроніки

СОЛОМІЯ ПАНЧИШИН,
III курс
філологічного факультету

Найчастіше отримані кошти я витрачаю на особисті потреби, а також на проїзд та обід в університеті. Прожити без стипендії було б дуже важко, можливо, навіть довелось би шукати інші джерела доходу. Хоча поєднувати денну форму навчання та роботу дуже непросто. Якщо оцінювати ті нововведення, які запропонувало нам Міністерство, то на думку спадає лише одне слово – «нісенітниця».

Дуже важко жити і працювати в тій державі, яка не вважає тебе гідною людиною, громадянином, а з огляду на те, яким чином будуть визначати матеріальну забез-

печеність студентів, це можна назвати відвертим ляпасом у лице кожного. Якщо в когось на штанах є надпис «Adidas», це зовсім не означає, що ці штани були куплені за 2000 тисяч гривень. Цілком можливо, їх придбали на «Краківському базарі» за 200 грн. Саме через те, що влада має нас, свій народ, за «боксерську групу», яку можна бити всілякими реформами, нововведеннями, що ще більше обтяжують людей і ставлять їх у становище «нижче плінтуса», ми втрачаємо так багато розумних спеціалістів, які змушені їхати за кордон шукати кращої долі.

Стипендія, на мою думку, є потрібною. Для мене вона є мотивацією до навчання та способом бути відносно незалежною від батьків. Учипся – маєш стипендію, не вчипся – не маєш. Усе справедливо. Моя сім'я середнього достатку, тому особистий дохід, а ще й заслужений, не завадить. За чотири роки навчання на бакалавраті завжди мала стипендію, вона була своєрідною винагородою за старання і сумлінне навчання. Зараз навчаюся в магістратурі теж на державному. Так як на роботі є зарплатня, для студента цією платнею є стипендія. На даний момент (поки не знайшла роботи) вона є основним доходом. Витрачаю переважно на свої по-

БОГДАНА СВИЛАК,
V курс
філософського факультету

треби (страюсь не просити зайвий раз грошей у батьків).

Щодо нововведень і скасування стипендій, на мою думку, це є несправедливим. Чому дитина, яка здала ЗНО, готувалася, страляся і за балами заслуговує бюджетного місця, не має мати стипендії? Зникає стимул учитись і просто настає байдужість. Тому стипендія є необхідною. А таким верствам населення, які зазначені в законі (діти-сироти, діти-інваліди, діти з малозабезпечених сімей та особи, що мають сім'ї з дітьми), мають бути передбачені якісь додаткові надбавки.

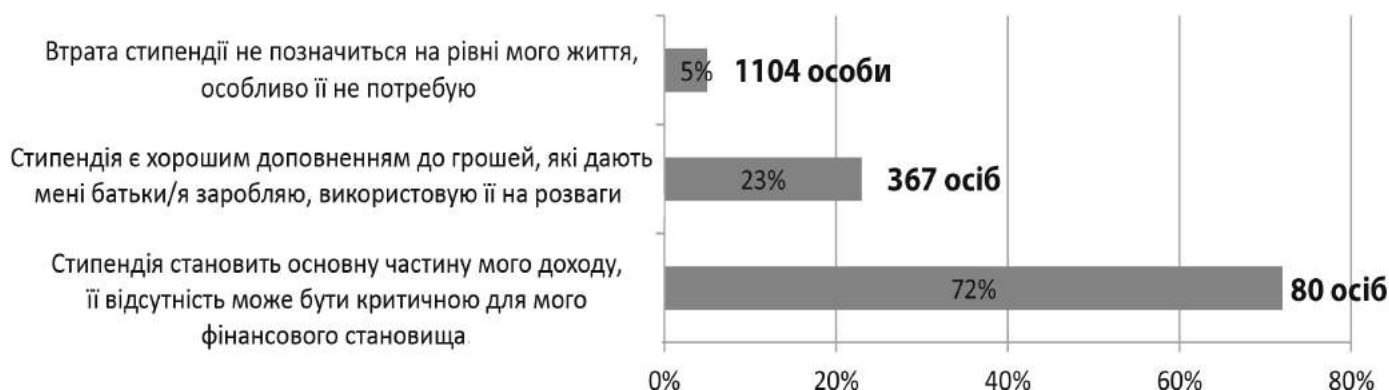
НАЗАРІЙ БІЛОЗОР,
VI курс
юридичного факультету

Стипендія для мене, напевно, як і для більшості студентів, – основний дохід. Не єдиний, але значний. Витрачаю я її, в більшості випадків, на себе: прогулянки з друзями або дівчиною, чи купівля необхідних речей. Чи зміг би я без неї вижити? Думаю, що відповідь швидше так, аніж ні. Звичайно ж, пояси довелось би затягти якомога тугіше, але «то так».

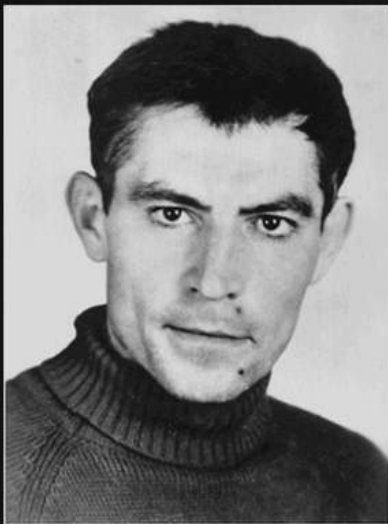
Стосовно нововведень, то як на мене, це, як мінімум, маразм і плювок в обличчя тим студентам, які, хоч і похо-

дять не з бідних сімей, але справді досить успішно навчаються. Для малозабезпечених є соціальні стипендії, їх ще ніхто не відміняв. То навіщо забирати в студентів те, що для багатьох є чи не найбільшим стимулом до навчання? Зробімо тоді вже освіту платною та й усе, але тоді й вимагатимемо відповідного фахового рівня від викладачів і відсутність корупційних схем у стінах ВНЗ. Тому, ще раз кажу, на мою думку, це повний абсурд.

Для цього дослідження було проведено анонімне голосування у соцмережі серед студентів нашого університету. Результати такі:

Загальна кількість опитаних – 1550.

6 СІЧНЯ 1938 НАРОДИВСЯ ВАСИЛЬ СТУС

*...ми ще повернемося,
обов'язково повернемося,
бодай – ногами вперед,
але: не мертві,
але: не переможені,
але: безсмертні.*

Нескорений Стус

“...голови гнути я не збирався, бодай що б там не було. За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загину”

Василь Стус

*Як добре те, що смерті не боюся я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест.*

*Що перед вами, судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верств.*

*Що жив-любив і не набрався скверни,
ненависті, прокльону, каяття.*

*Народе мій, до тебе я ще верну,
і в смерті обернуся до життя
своїм стражданням і незлим обличчям,
як син, тобі доземно поклонюся...*

Колись Василь Стус написав ці пророчі слова, бо, напевне, вже тоді він щось передчував. Яким болочим виявилось його прозріння! Сьогодні поет крок за кроком повертається до нас у своїх збірках, які так і не побачив виданими в Україні, та віршах, що стали щемливими піснями. Його поезію читати важко, бо кожен рядок переповнений стражданням та болем, але, разом з тим, випромінює красу й любов до Батьківщини.

Роздаючи таланти, Бог відділив їх митцеві по самі вінця. Мова його творів вражає своєю оригінальністю, вона яскрава й емоційна, а слово – гнучке й досконале.

Здається, ніби поет особливому плекав кожне слово, смакував його. Цікаво, що якось йому припало до душі слово з вірша Миколи Вінграновського “ословитися”, і він вжив його у своїй поезії, відразу додавши першоджерело.

Недаремно митець з’явився на світ саме на Святвечір. Такі, як він, мають фатальну й загальнолюдську долю, бо вони собі не належать. Може, Василь щось бачив по-іншому, чи сприймав не так, але душа його боліла сильніше, прагнення волі було невимовно тужливим, а серце – відкритим і гарячим.

Батьки привезли на Донеччину Василька, коли йому було всього півтора роки. І так вирішила доля, що ці краї стали для нього місцем, де зміцнів його потяг до свободи, відповідальність за кожне вистраждання слово, початком і кінцем. Тут він зростав, а разом із ним мужнів його талант. Як важко було з року в рік, з дня у день відстоювати своє право розмовляти

рідною мовою, помічаючи на собі здивовані, іронічні або й відкрито ворожі погляди!

Але історія нам демонструє, що такі ніжні та делікатні душі стоять до кінця, бо переконання в них непохитні й незламні:

***Довіку не буде із мене раба,
Душа поневажить полон...***

Сучасники про нього казали: “Стус – не селянський син. Він, певно, нешлюбний син якогось князя!” Поет надзвичайно пишався своєю національністю. Виплеканий на чистих водах українського слова, В. Стус не міг змиритися з тим, що пропонувала офіційна ідеологія. Чи не найгіршим було те, що він писав там, де писати вже було злочином.

“Вістка про табірну смерть Василя Стуса вразила, як грім. 5 вересня 1985 р. про неї повідомили всі радіостанції світу. До Москви пішли урядові протести. Була найчорніша година перед Чорнобилем.

Україна мовчала в клінічній анабіозі, і тільки мале коло друзів замученого поета збиралося в його київській хаті біля свічки перед розп'яттям. І сюди поверталася його душа, вибілена стражданнями, як білий птах”.

*Євген
Сверстюк*

І поет почав свою боротьбу... Тільки Господь бачив, як важко та страшно було молодому хлопцеві. “Полишений наодинці, напризволяще... Нами... Проти системи...” А система – вона ж усякого часу страшна технологічна машина, що будь-кого зіб’є з ніг. У 60-ті навіть слово проти системи було гріхом. Той гріх В. Стус спокутував своїм життям. Перший арешт: за вірші, за слово, за віру...

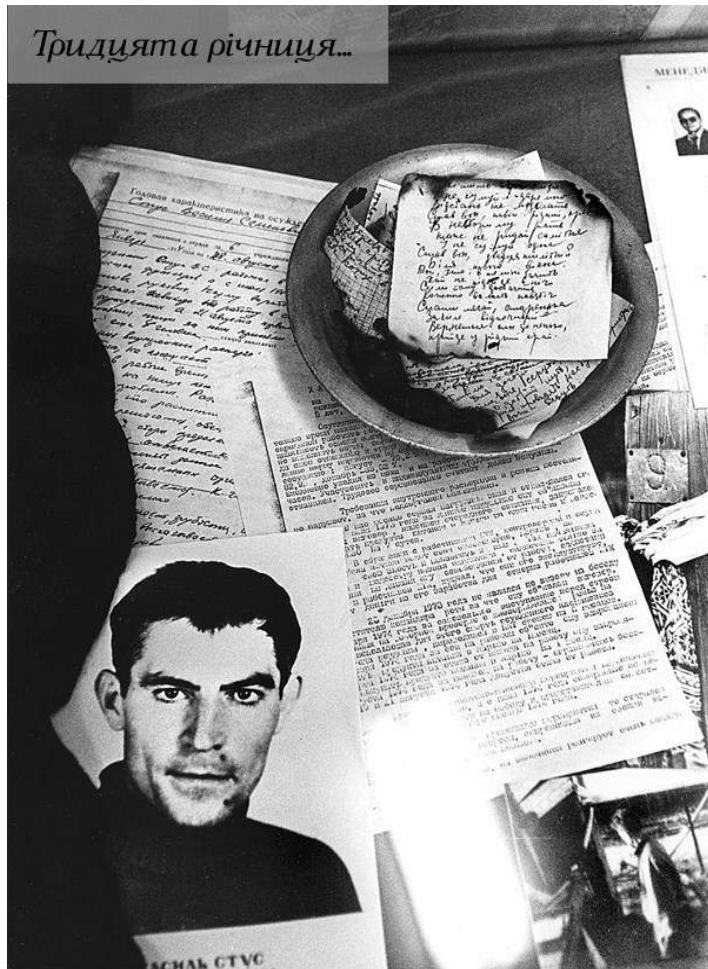
В “Особовій справі в’язня” записано, що вже з перших днів В. Стус стає “порушником режиму”: “намагався співати в камері”, “писав заяви, щоб йому дали можливість користуватися книгами із власної бібліотеки”.

Без сумніву, йому обрали найвіддаленіше місце для заслання, зі суворим кліматом і специфічним оточенням, повністю обмеживши його в спілкуванні з однодумцями.

Із “Таборового зошита” дізнаємося: “Таких умов, як тут, люди не пам’ятають ні з Мордовії, ні на чорних зонах, ні з Сосновки. Одне слово, режим, запропонований у Кучині, сягає поліцейського апогею. Будь-яка апеляція до верховної влади залишається без відповіді, або — найчастіше — загрожує карою. Буквально за півроку в мене тричі забирали побачення, чи не через місяць т.зв. “ларьок”, підряд три тижні відсидів у ізоляторі. Здається, ніде не було такого, щоб за голодівку забирали побачення, бо голодівка — то порушення режиму. Мене двічі карали за голодівку...”

В історії огляду лікарі називали його “паталогічно чесним”. Так, чесним до того, що не міг не сказати, коли думав інакше, не виступити, коли всі мовчали, не захистити, коли могли вбити. Він був справжнім поетом, а значить людина не от сього світу. За роки ув’язнення він втратив здоров’я, а не сумління.

І тоді, коли значна частина інтелігенції мовчки відходила в

Тим, хто не склав духовної зброї ніколи і ні за яких обставин, хто не втратив віри, Василь Стус присвячує:

**...ми ще поверне-
мось,
обов'язково поверне-
мось,
бодай –
ногами вперед,
але: не мертві,
але: не переможені,
але: безсмертні.**

Ішов перший рік перебудови. У мордовському концтаборі четвертого дня осені 1975 року під час чергового тривалого голодування перестало битися виснажене серце Василя Стуса. І звістка миттєво прокотилася по всьому світові.

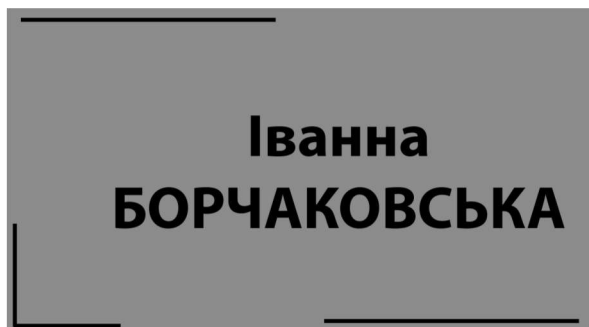
Карцер, холод, серцеві напади, відсутність допомоги. Останнє прохання Василя: “Дайте валідол, серце болить”. Наглядач:

“Нічево, абайдьошся”.

Достеменно не відомо, що насправді стало причиною його смерті, та всі фізичні й духовні тортури виявилися марними – поет пішов із життя нескореним. Він загинув, за те, що його любов до Батьківщини так і не змогли зламати.

**Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою,** – писав великий Тарас. Так міг би сказати про себе і Василь Стус.

Цьогоріч ми відзначаємо 30 річницю з дня смерті великого Поета. Василь Стус до сьогодні залишається безсмертним, адже він завжди у наших душах. Сміливий, рішучий, нескорений ■

“Студенти — найкращі люди: учорашні, нинішні, вічні...”

Знаний літературознавець, письменник, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури ім. акад. М. Возняка Львівського національного університету імені І. Франка; викладач, який серед студентів має славу непересічної особистості, справжнього професіонала, що прищеплює не лише знання, а й велику любов до української літератури; він знає: національне теж має значення. Отож, сьогодні поговоримо з Ростиславом Богдановичем Чопиком!

Чи задумувалися Ви коли-небудь про зміну професії? В якій сфері, крім філології, могли б себе реалізувати?

У моєму віці вже не змінюють жанру (усміхається). А от у межах філології іду від простішого до складнішого. Смію сподіватися, що для студентів я вже навчився писати. Сьогодні хочу, щоб мене читали стоматологи, інженери, ботаніки, щоб це було не лише для вжитку філологічного. Письменники ж не вчаться писати із праць літературознавців, вони пишуть інтуїтивно. Тому літературознавці теж, як письменники, повинні писати для людей, людською мовою. Я хочу писати просто про складне.

Який портрет сучасного письменника?

Письменник має бути таким, який він у процесі творіння. Він не може собі наказувати. Іван Франко

писав, що не можна вимагати від письменників, якими їм бути. Вони мають писати про те, що їм близьке, те, що вони переживають, що можуть глибоко відчувати. Тобто письменника не можна намагатися виховувати. Потрібно виховувати людину в людині, а вже яким вона буде письменником — це її особиста справа.

Працюючи серед студентів, Ви бачите їх під іншим кутом зору. То яка сьогодні головна проблема студентства? Чи є у Вас секрет співпраці з ними?

Я студентам і завдячую ідеями моїх есеїв, бо вони, як і студії літературознавчі, якраз народжувались у студентській аудиторії. Я бачу, коли в них ліхтарики запалюються в очах, це для мене є знаком того, що їм цікаво. Я дуже люблю визначення, що поганий педагог диктує, хороший педагог орієнтує, а геніальний — надихає. Студентам не треба диктувати, їх треба зорієнтувати і надихнути, щоб їм веселіше шукалося. От до цього я прагну, на це орієнтуюся. Проблема студентів у тому, що викладачі їх часто вчать за радянськими принципами. На лекціях викладач говорить, як потрібно розуміти ті чи інші твори. Я завжди до лекцій прошу прочитати тексти, щоб студенти мали своє безпосереднє відчуття твору, щоб я міг тільки коригувати його, шліфувати, а не нав'язувати своє бачення. Студенти, як я пишу в своїй першій книжці, найкращі люди: учорашні, нинішні, вічні... Людина

закінчується, коли перестає в душі бути студентом, коли думає, що все вивчила. Леся Українка казала: “Ніколи не кажи до себе: “Я вже скінчив науку”. Людина має все життя вчитися, їй має бути це цікаво. Тому студенту треба дати компас, аби він міг рухатися. Треба виробити смак, власне на добрій лектурі.

Чи помічаєте Ви у своєму житті знаки? Звертаєте увагу на такі сигнали або ж нехтуєте ними?

Я намагаюсь впізнавати якісь знаки, але не залежати від них, бо тоді це вже будуть забобони. Я свої есеї пишу, коли мені показується якийсь знак: сюжет або образ, який підтверджує істину, що я давно шукав. Різниця в тому, що письменник користується домислом, він може щось вигадувати, а мені потрібно знайти таку колізію на місцевості. Треба, щоб це було реально, бо я — дослідник. Але естетичний сенс має бути: і етичний, і філософський. А взагалі, не люблю, коли розділяють, скажімо, науку і релігію — там розум, а тут — віра. До прикладу, в дошевченківський період романтики знали все те, про що сказав Шевченко, але він змусив їх у все це повірити. Вони мали знання, але не мали віри. А Тарас Шевченко сказав про Україну так, що всі повірили в її існування, і вона з'явилася.

“Історія – це лише версія подій, що відбулися, в нашій інтерпретації”, – так говорив Наполеон Бонапарт. Що для Вас історія? Яке ставлення до неї?

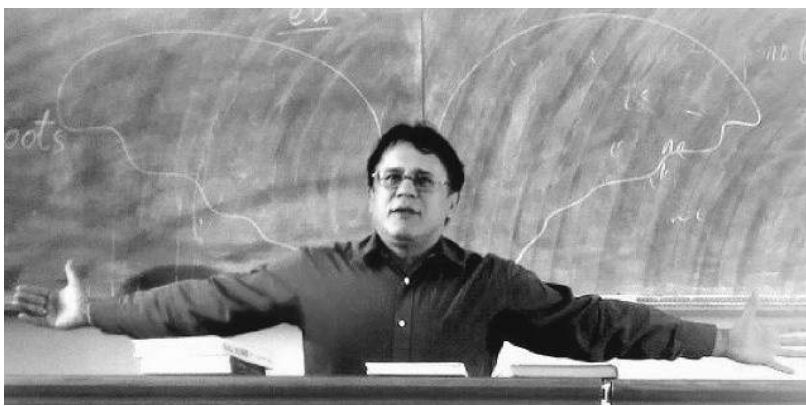
Я в дитинстві хотів бути істориком, але то були радянські часи, і мені тато добре порадив, що правдивої історії ти знати не будеш. Література ближча, там більше правди, ніж в історії. Мене цікавила не та історія, яку записували хроністи, а та, яка записана в легендах, переказах, піснях, думах. Той дух нації, який закодований в народному епосі. Історики зосереджуються на війнах, а письменники – на житті. Те, що народ переживає у мирний час, є значно важливішим. Я вважаю, що історію не можна вигадати, бо тоді вона покарає. Якщо ти будеш зневажати минуле, фальсифікуючи його, то майбутнє вистрілить у тебе не з гармати, а з “Граду”. Література дає можливість це відчутти, адже почуттям не збрешеш. Ти відчуєш, чим

жила українська душа саме з художніх творів. У своїй книжці “Менталітети” я звертаю увагу на такі колізії минулого, про які документів або немає, або їх зумисно було знищено. Адже якраз імперська ідеологія ґрунтувалася на суцільній фальсифікації. Вони з’являлися такими, якими було потрібно владі. От, наприклад, як можна вивчати історію, скажімо, українського визвольного руху ХХ століття за протоколами НКВД, якщо ув’язнені говорили те, що від них вимагали слідчі. То хіба це правда?

Яке Ваше життєве кредо? У своїй книжці “Менталітети” я пишу, що моє гасло: про сучасне писати, як про давно відоме, а в минулому віднаходити те, що цікаве у наш час. Це таке методичне гасло, воно допомагає знайти щось єдине в часі та просторі. Істина кожного разу в іншому місці. Вся суть – знайти її. Тому завдання дослідника, науковця чи письменника якраз в актуальний момент знайти цю вічну істину. Дехто каже, що немає сенсу щось писати, у Біблії все написано. Але в Біблії написано тою мовою, яка на той час була людям зрозумілою, а тепер ці вічні істини потрібно пояснювати іншим способом. Ті метафори не завжди задовільняють сучасного читача. Треба знайти ті слова, які дійдуть до сучасної людини.

Література, за Вольтером, буває або нудна, або хороша. То яка ж література є “хорошою”? Твори яких сучасних письменників Ви читаете?

Якщо нудно, тоді вже не читаю, бо немає часу на погані книжки. Мені найбільше подобається ранній Хорхе Луїс Борхес. Потім він вже занадто містифікувався й офілософився. Також балканець Данило Кіш. До речі, завдяки нашій Аллі Татаренко, маємо його чудову “Книгу любові і смерті”. Мені ось така література близька. Нещодавно прочитав “Скромний герой” і “Сон кельта” Маріо Льюїса, така класична добра проза. А ще припали до

смаку твори представника хорватської та боснійської літератури Міленка Єрговича. Мені до вподоби те, що близьке до есеїстики. До прикладу, Маріуш Щигел – польський есеїст, хоча сам каже, що пише репортажі. Всі вони іноземці, а от з українців подобається есеїстика Оксани Забужко. Ще всім раджу почитати Тараса Прохаська. Коли Юрій Луценко сидів у тюрмі, то читав Маркеса і Борхеса, а коли йому принесли Прохаська, то він сказав, що Прохасько – це Маркес і Борхес в одній особі. Щось у цьому є. Також подобається Валерій Шевчук і загалом химерна проза. Мене цікавить усяди щось синтетичне, щоб була і література, і наука, і музика, і живопис – усе одночасно, в єдиному акорді. Чим більше там буде конотацій, тим на більшу кількість відчуттів воно подіє. Сучасне мистецтво має до цього прагнути!

Зовсім нещодавно, 3 грудня, відбулась презентація Вашої книжки “Менталітети”. Яка ідея закладена в ній?

Книга для студентів, і не лише філологів. Це книга про те, що національне “також має значення”, в сенсі не шароварному, а ментальному – особливого світосприйняття тієї чи іншої нації, в яким закорінена її ідентичність. Зараз це дуже актуально, бо всі побачили, що особливості світосприйняття можуть бути фатальними, якщо їх не враховувати. Ось думалося, що в умовах цивілізованого світу, коли помилки історії враховано, чого б нам чекати

від сусідів якихось підлог. Але ж ні! Це дійсно їхній менталітет. Вони вірять в ідола. Про це ще тоді, в 1845 році, писав Микола Костомаров у “Законі Божому (Книзі буття українського народу)”. Треба менталітет сприймати як даність. І українська схильність до демократичного життя, і майданна свідомість – все це виявляється знову ж актуальним. Світ дивується: як українці настільки можуть самоорганізуватися і жертвувати життям заради цього. Наскільки зовні ці народи ніби схожі, а яка прірва між ними, наскільки різні менталітети. У своїй книжці я показую на різних прикладах саме такі сюжети, де оце “ментальне” стає головним персонажем.

Які Ваші плани на майбутнє?

Планую завершити книжку “Від Сковороди до Шевченка”, де якраз хочу показати такий ембріональний період нової української літератури і української ідеї, коли українство почало самоусвідомлюватися. Узагальнюючи, від сковородинського: “Пізнай себе!”, до Шевченкового: “Все розберіть... та й спитайте. Тоді себе: що ми?” ■

**Роксолана
ЛЕЩУК**

“Варто писати лише про те, що не дає спокою”

Що би Ви відповіли, якби Вас запитали, хто така Галина Костянтинівна Вдовиченко?

Людина, яка пише.

Галина Вдовиченко – журналіст і письменниця, заступник головного редактора щоденної газети “Високий Замок” та багаторазовий лауреат премії “Коронація слова”, красива жінка, мати та дружина. До того ж, вона є випускницею нашого факультету!

Знаю, що змалку Ви розважали друзів різними історіями, які самі придумували. Потяг до письма у Вас був завжди? Як вирішили вивчати філологію?

Завжди була любителькою слова, книжок, мала якісь “свої” зошити, записники. Щось записувала, фіксувала те, що відбувалося, вигадувала історії. Розповідала про те, що трапилось, – з цікавими короткими діалогами, колоритними почутими висловками. Мене дивувало, що більшість людей не можуть живо розповісти про те, що з ними щойно відбулося, не звертають уваги на деталі... Натомість охоче згадують ту саму історію у твоїй інтерпретації, наче подивилися на неї ін-

шими очима. З дитинства помічала: є люди, які бачать навколо себе історії, реальні чи нереальні, можуть цікаво відтворити їх, часом приборкуючи для ефекту. Серед таких оповідачів-вигадників і народжуються письменники.

Філологія. Це був навіть не вибір, а доля. Бо я ж свого часу попхалася на медицину... Намагалася вступити у медичний інститут, і не добрала одного бала. Не вступила саме через “трійку” з твору. Я не могла повірити, це був шок для мене. Цього не могло бути, бо хоч би там що, а за твір я була цілковито спокійна. Та доля посміялася з моєї впевненості. Через рік я вступила туди, куди насправді хотіла, – на філологічний факультет ЛДУ. Перший рік вчилася, як навіжена, з бібліотек не виходила. Згодом могла на іспитах чогось не знати, але репутація вже за інерцією спрацьовувала...

Ким бачили себе після закінчення навчання? Чи все вдалося реалізувати з того, про що мріяли в студентські роки?

Конкретної мети не було. Навіть дивно тепер, що можна було жити без планів на майбутнє. Я й до газети потрапила випадково. Захопилася репортажами. Здавалося, це моє. Воно й було – моє. Але через кілька років збилося мені тісно у журналістиці. При-

ходила до героя майбутнього матеріалу, розмовляла з ним, писала про нього, але чи не найцікавіше залишалося “за кадром”, бо “не формат”. Чимало спостережень та думок були не для газетної публікації, а для оповідання, повісті, роману, для вигаданої історії. Але вигадана історія – вона нерідко є найбільш правдивою.

В одному з Ваших інтерв'ю читала, що Ви мріяли “побороти в собі гріх творчої нереалізації”.

Як гадаєте, вдалося?

Це ж справді страшно, коли людина хоче щось добре зробити, але обставини їй цього не дають. Тому варто тримати свою територію, прислухатися до внутрішнього “дзвіночка”, який нагадує проплинність часу, про можливості, які не повторюються. У мене це відбувається так: щойно випишується черговий текст, щойно відпускаєш його й переводиш дух, не минає й кількох днів, а вже інший сюжет, інша ідея починають смикати, нагадувати про себе. Коли нова історія проситься на папір, пручатися можна лише до певної міри, до певного часу, а тоді не залишається нічого іншого, як братися до роботи. Бо все одно та історія тобі жити не дасть. Іноді мені видається, що ті майбутні книжки використовують мене як чорну робочу силу, без якої вони не можуть з'явитися на

світ. Вимотають, заберуть час – і відпускають. Щасливу. Ненадовго.

Чого Вас навчив філологічний факультет? Які навчальні предмети були улюбленими?

Чимало предметів були зайвими. А ті, що подобалися, були скороченими. Нерідко цікавезні теми з історії літератури проминали скоромовкою. Мовознавство та літературознавство були улюбленими предметами.

Кого з університетських наставників згадуєте з особливою теплотою? Розкажіть про найяскравіші моменти студентського життя.

Лекції професора Денисюка з літератури добре пам'ятаю... У професора Скоця був унікальний підхід до матеріалу, він розповідав нам про особисте життя письменників, про стосунки між ними, і це спонукало читати їхні твори чи не найбільше. Ніхто з колишніх студентів, упевнена, не забув заліків та екзаменів із зарубіжної літератури Галини Леонтівни Рубанової, її лекцій з героїчних епосів. Пам'ятаю, як Чичерін розповідав нам про творчість Бальзака, цитував французькою мовою, щоб ми відчули звучання текстів. Професор налаштуовувався на лекцію, як піаніст перед концертом. Він наче грав на сцені, від нього неможливо було відвести очей. Надзвичайної сили була ця особистість, я була закохана у Чичеріна, а йому тоді було вже майже вісімдесят...

Найяскравіші моменти – це для спогадів у колі однокурсників. Бо людині збоку, тій що “не в темі”, важко зрозуміти, чого ми регочемо на зустрічах, що такого кумедного у тих спогадах... Збираємось час від часу перед універсом, заходимо до головного корпусу, пройдемося коридорами, зазирнемо до аудиторій – 308, 311, 321... І йдемо до якоїсь кав'ярні неподалік, вони усі тепер називаються по-іншому. Тільки “Пиріжкова” навпроти Головної пошти і далі “Пиріжкова”.

Від початку Революції Гідності й за теперішньої політичної ситуації українці особливо інтенсивно слідкують за новинами.

Тому кому, як не Вам, відомо, що дуже важливою є об'єктивність ЗМІ. Яким інформаційним ресурсам надаєте перевагу?

Першоджерелам та відеопідальним засобам масової інформації. Порівнюю, як подають одну й ту саму інформацію різні ЗМІ, хто знаходить унікальну інформа-

роботі, заходжу на сайт Високого Замку, щоб дізнатися, що в країні та у світі робиться.

Як вважаєте, яка роль письменника в сучасній Україні? Чи повинен він залишатися осторонь суспільного життя?

Він повинен якнайкраще робити те, що робить, те, що йому вдається – тобто добре писати. А що писати – це вже його вибір. Але бути осторонь суспільного життя навіть відлюдникам у наші дні практично неможливо. Одні літератори дуже активно реагують на загальні проблеми, публічно висловлюються та коментують події. Багато хто допомагає волонтерам, сім'ям поранених (це мені зараз найближче). Де-хто воює на Сході. Хтось пише книжки про найважливіші події останнього часу. Ще донедавна мені видавалося, що час для художньої прози про Майдан і про війну ще не настав, а тоді зрозуміла, що у кожного, хто пише, все відбувається дуже індивідуально. Правил немає. Хтось уже пише, саме в ці дні, хтось за ці теми візьметься за десять років, а хтось – ніколи. Варто писати лише про те, що не дає спокою. Тому, думаю, незабаром побачимо на полицях книгарень романи, повісті про революцію, про війну, про наше сьогодення. Своєрідну історичну прозу, дуже “гарячу”, бо живемо в епіцентрі новітньої історії.

Які Ваші плани на найближче майбутнє? Що прагнете реалізувати у журналістській і письменницькій діяльності?

Я пишу роман. Інше, що існує наразі у зародку, на рівні ідей, поки що чекатиме. У журналістиці я зараз більше редактор, газетних матеріалів пишу мало, хіба про те, що дуже зачіпає та потребує газетного формату. В записнику на 2015-й рік деякі плани розписані по місяцях. Але нещодавно зазирнула у свій минулорічний щоденник, а там майже всі плани змінили життя, те, що здавалося важливим, стало другорядним ■

Хвороба нашого часу або що таке “selfie”?

Недуга чи захоплення? Чи варто боротися з цим? Та й взагалі – чому ж такі фото стали трендом? На всі ці запитання ми разом шукатимемо відповіді, а ще дізнаємось кілька маловідомих фактів, які ошелешать вас і змінять уявлення про це невинне, на перший погляд, захоплення.

Що ж, дорогі читачі, розпочнемо! Зовсім нещодавно в нашу культуру влилося селфі і дуже швидко здобуло популярність. Зараз важко знайти людину, на сторінці якої в соціальній мережі не красується таке фото. Деякі вчені взагалі вважають хворобою постійне бажання фотографувати себе.

Отож пропоную вам познайомитися ближче із таким популярним сьогодні терміном, як “селфі”. “Self” з англійської мови перекладається як “сам, себе”, тобто це фото самого себе. Назва виникла на австралійському форумі у 2002 році. Перші фото такого типу з’явилися у 1900 рік, що пов’язано із появою портативної камери “Kodak Brownie”. Для того, аби знерухомити камеру, використовували штатив, без якого зробити такий знімок було просто неможливо. Уявіть собі, скільки зусиль треба було докласти, аби тремтячими руками зробити вдале фото!

Слово “selfie” стало найуживанішим терміном в англомовних країнах у 2013 році і було включено до Оксфордського словника англійської мови, а в листопаді 2013 слово “selfie” обрано “словом року”. Його по праву вважають феноменом сучасності!

І ось вам, любі читачі, цікавинка! Ентузіасти, об’єднані в групу “Український переклад” на Facebook, шукають українські відповідники подібним словам. Один із користувачів придумав називати фотоавтопортрети, зроблені за допомогою мобільного пристрою, “самусями”. Проте багато “лайків” запропонований варіант не набрав, а все через суфікс -усь, який слугує засобом вираження категорії здрібнілості іменників, і перетворює знімок у щось зменшено-пестливе.

Деякі дослідники вважають, що в бажанні фотографувати самого себе існує психологічний підтекст. Сьогодні, дорогі читачі, на їхню думку, ми маємо справу із захворюванням, що без перебільшень, багатьох жителів усієї планети.

Тож з’ясуємо, чи варто нам боятися цього явища і чи взагалі доцільно називати це хворобою. Селфі, або ж пристрась до фото автопортрету, перетворилось на своєрідну епідемію. Американські вчені оприлюднили інформацію про те, що прихильність до селфі є нічим іншим як психічним розладом, який характеризується постійним бажанням знімати себе на камеру та оприлюднювати фото в мережі Інтернет. Захворювання назвали “selfies”. До речі, воно має кілька стадій, за якими можна визначити, чи безнадійно Ви хворий, чи ж навпаки, ще не все втрачено.

Отже, увага! На *першій* стадії хворий фотографує себе приблизно тричі на день, але не викладає отримані знімки в Інтернет. Коли хвороба переходить на *другу* стадію або, як її ще називають, гостру, то людина робить сел-

фі більш, як три рази на добу, та оприлюднює знімки на сторінках соціальних мереж. Під час *третьої* стадії людина не підвладна контролю, вона робить власні фотопортрети дуже часто і розміщує в мережі більше шести разів протягом доби. Якщо Ви впізнали в описі свої дії, тоді починайте боятися, адже ліків від цієї хвороби поки що немає, кажуть спеціалісти. Однак американці зараз приходять до висновку, що це можна лікувати антидепресантами. Інтернет-користувачі вважають, що єдиний спосіб “підлікуватися” – просто викинути мобільний пристрій і зайнятися більш корисною справою! Тому, якщо Ви – щасливий власник нового смартфона, то ні за яких обставин не показуйте цю статтю своїм рідним! А раптом вони приймуть рішення лікувати Вас запропонованим методом?

Як бачимо, *селфі* вже не мода, а діагноз. Можливо, це на папері має вигляд зовсім не загрозливий, однак причини і вся суть явища має страхітливий першопочаток. І зараз я вам поясню, в чому справа. Лікарі визначили, що постійне бажання фотографувати себе і викладати знімки на загальний огляд – це лише спосіб компенсувати відсутність самоповаги. Психологи б’ють на сполох. Це ніщо інше, як психічний розлад. Люди докладають багато зусиль, аби стати “своїми” в суспільстві, але нічого не роблять задля розвитку своєї особистості. Тому часто оточення відкидає таку людину.

Настає момент розчарування і пошуку шляхів підвищення втраченої самоповаги. Сьогодні ці шляхи зводяться у єдину дорогу, яку ми умовно назвемо “дорогою селфі”. Це своєрідна спроба показати власне життя в барвистішому світі собі ж самому. Проте фахівці вважають, що проблема серйозніша, ніж здається. А знаєте чому? Тому що під загрозою найцінніше, що є у нас, – життя. Люди ризикують ним, аби зробити оригінальний знімок в екстремальних умовах: наприклад, на великій висоті чи поряд із хижими тваринами.

Інтернет рясніє рейтингами, новинами про нову модну “хвилю” селфі: найсмішніші, найнезвичніші, найпопулярніші або ж найекстремальніші. Так, користувачі роблять неймовірні зусилля, щоб опинитись на вершині рейтингу. Думаю, Вам на очі потрапляло селфі на верхівці статуї Христа в Ріо-де-Жанейро, яке навіть часто з'являлося на телевізійних екранах. Два мандрівники піднялися на монумент висотою у 38 метрів. Подолавши кількасот сходинок, вони без страхівки дісталися верхівки статуї, аби своїми селфі вразити найвідважніших екстремалів.

Не один мільйон глядачів здивував захопливий ролик про пригоди американця, який протягом трьох років мандрував світом. У кожному з найцікавіших місць він знімав невеличкі ролики, які згодом об'єднав у єдине відео-селфі.

Споглядати таку красу цікаво і навіть пізнавально, хоча ризик також присутній під час знімання. Та є ще одна група ентузіастів, знімки яких в одних викликають сміх, в інших жалість, а ще в декотрих – бажання наслідувати. Так, мене справді вразили селфі з “зубним болем”, якими рясніють соцмережі. Японські красуні тримаються за обличчя долонями, вдаючи, ніби в них болять зуби. Як вам такий тренд із Японії? Незвично ще для нас, однак ми маємо не менш кумедний аналог. І

ви, напевно, здогадались, що мова йде про “качині губи”. Не зрозуміло, з яких причин такі фото набули популярності: це вже не оригінально, не привабливо і не мило. Для дівчат, які фотографують себе у такому вигляді, вже давно придумано безліч образливих призвищ. Таким чином, бачимо, що багато людей стають “жертвами” цієї недуги, і у такий спосіб просто перетворюють своє фото в об'єкт для глузування і образ.

Якщо відкинути геть песимістичні висновки психологів і безглузді варіанти селфі, то картина має дещо інше забарвлення. Сьогоднішній світ надзвичайно заповнений соціальними мережами. Більшість із нас ретельно вибирає профільні зображення і задумується, як зробити селфі, щоб кожен відвідувач сторінки гідно оцінив фото. Звичайно, далеко не всім зрозуміле це прагнення – багато людей воліє користуватись знімками, зробленими не власноручно. Однак селфі має перевагу: тебе ніхто не змушує говорити “сир” і посміхатися. Селфі – це твоє світовідчуття.

Як бачимо, селфі влилось у наше повсякденне життя, а з появою смартфонів, що мають фрон-

тальну камеру, селфі стало його невід'ємною частиною. Робити селфі любляють політики, актори та спортсмени. Ба більше – сам Папа Римський охоче фотографується із вірянами для селфі. Ось так!

Якщо Ви також облюбували так звані “знімки себе”, а ваші знайомі побачили вас у всіх ступнях місцях і з найрізноманітніших ракурсів, то в мережі на вас вже чекає сила-силенна порад – як зробити оригінальне селфі. І

це, очевидно, викликано появою селфі-фобії: людина боїться зробити невдалий знімок. На превеликий жаль маємо сумні історії із трагічним фіналом. Приміром у нас, на Львівщині, студентка проходила через міст і вирішила зробити селфі на фоні річки, проте не втрималась. Життя юної дівчини врятувати лікарям не вдалося.

А ще хочу поділитись із вами цікавою знахідкою. Існує міні-блог, який називається “Селфі на похороні”. Засновників надихнув президент США, що сфотографувався у жанрі селфі на поминальній. Тепер користувачі та гості блогу викладають фото, зроблені на похороні.

Думок щодо цього явища може бути безліч. Читайте, аналізуйте! А головне, якщо вам це подобається, то фотографуйте себе на здоров'я і діліться знімками зі світом! Як говорив британський фотограф Біл Брандт: “Фотографія – це не спорт. У неї немає правил. Усе має бути випробувано”. Тож, якщо вас до душі фото у стилі “селфі”, то вмикайте фантазію і вперед! (Але не дуже захоплюйтеся :) ■

Роксолана ЛЕЩУК

Філолог: інший погляд на стереотипи

Доволі часто ми ставимо перед собою запитання: ким я хочу стати? Насправді, це питання стосується не лише абітурієнта, який стоїть роздоріжжі вибору своєї майбутньої професії. Сьогодні це болюча проблема і вищої школи, адже за результатами соціопитувань не за своєю спеціальністю працює більш ніж половина українців. Тим не менше, кожен другий працівник, який перекваліфікувався, не шкодує про прийняте рішення, бо повинен працювати саме там, де лежить його душа.

Багатьом філологам, мабуть, кортить дізнатися, як адаптуватися випускнику-лінгвісту до сучасних умов ринку праці? В яких галузях діяльності йому шукати роботу, а куди й зовсім не варто подаватися? Що може дати сучасній людині філологічна освіта? Гадаю, відповіді ти знайдеш у цій статті.

Офіційним початком української філологічної науки у Львівському університеті стало заснування 1848 року кафедри української словесності, яку очолив один із активних діячів "Руської трійці" Яків Головацький. Ще з перших лекцій у стінах франкового вишу студенти-філологи чують такі імена, як Омелян Огоновський, Філарет Колесса, Михайло Возняк, Іларіон Свенціцький, Іван Ковалик, Іван Денисюк... Сьогодні всім відомі представники філологічної школи Львівського національного університету імені Івана Франка визрівають у нашої уяви великими вченими, світилами слова і майстерними умільцями пера. Але подумаймо на мить: коли вони теж сиділи за університетськими партами, слухали лекції і час від часу перешіптувалися з одногрупниками про свої справи. Кожен із них заслужив визнання і став еталоном мудрості лише через те, що скуштував солодкого нектару сродної праці, ідею якої звеличував Сковорода.

Як на мене, запорука успіху полягає в тому, щоб творити свій

Ірина
КОРОЛЮК

шлях, як цього заманеться, слухати своє серце, а не гнатися за тим, що престижніше чи прибутковіше або, як прийнято називати це на сучасному сленгу, "мажорніше".

Українська мова та література, фольклористика, літературна творчість, прикладна лінгвістика, славістика, сходознавство... На філологічному факультеті чи не найяскравіший спектр спеціальностей, з яких щороку стають фахівцями сотні випускників. Так само на кожній урочистій церемонії вручення дипломів тим, котрі заслужили почесне звання філолога, починають закрядатися в голову думки: а куди мені податися вже завтра, коли повернуся зі свого випускного, якщо за всі ці студентські роки я так і не зрозумів, ким став? Насправді дуже важко відповісти на таке питання, бо це не проблема якогось окремого факультету. Це проблема сучасної вищої освіти в Україні в цілому і кожного студента як індивідуума зокрема. Якщо ти за п'ять років у стінах альма-матер так і не визначився, ким ти буди, то навіть батьківські зв'язки чи конвеєр співбесід не вирішать твою проблему. Завжди щось не влаштуватиме.

Отож поговоримо про те, хто такий філолог? Це, на перший погляд, доволі просте і примітивне запитання передбачає у собі одразу й відповідь на нього, якщо заглибитись у суть. "Ну і ким ти будеш? Вчителькою?", "З філологією далеко не підеш..." Погодьтеся, такі репліки кожен хоча б раз, та й чув у свій бік. Ви і досі не знаєте, як на них реагувати? Я вас наведу, адже відповідь доволі проста: "Я пишаюся тим, що я філолог!" І

чим усе сказано. А чом би й ні? Особисто я в школі завжди вважала, що вчитель – одна з найвідповідальніших професій, бо саме педагог спілкується з людиною у процесі її формування як особистості – з дитячих літ і до юності. От питання престижу і низької оплачуваності цієї професії сьогодні на ринку праці шкутильгає, це факт. Але ж якщо ти відчуваєш у собі місію вчителя, то треба обов'язково її виконати. Добрий учитель узмозжив виховати мудре молоде покоління, яке, зрештою, вийшло на Майдан в ім'я справедливості, яке сміливо воює сьогодні на Східному фронті. Тому в глобальному аспекті професія вчителя – чи не найсумлінніша.

Якщо перенестись у площину Університету, то і тут для випускника-філолога є можливість реалізувати себе, перш за все, в науковій галузі. На факультеті працюють 153 викладачі, з них 17 професорів, докторів філологічних наук, 68 доцентів, кандидатів філологічних наук. Викладачі факультету читають лекції не тільки для наших студентів, а й для широкої аудиторії в багатьох університетах Європи: міст Кракова, Щєччина, Любліна, Вроцлава (Польща), в Українському вільному університеті (Мюнхен, Німеччина), в університетах США. Тож перспектива викладача філологічного факультету теж доволі заманлива.

Насправді ж кар'єрні можливості для філолога не такі вже й обмежені. Потрібно просто про них знати! Про безліч цікавих і набагато ширших та перспективних можливостей кар'єри в суміж-

них з філологією сферах пише Інтернет-видання “Абзац”. Відверто кажучи, про те, що я, як філолог, можу працювати у таких різноманітних сферах, навіть не задумувалася. Ми дуже часто закладаємо собі в голову стереотипи, яких нехайно треба позбавитися. Розповідями про деякі з можливостей хочу поділитися з вами...

Найбільш дотичною до нашого фаху вважається професія **журналіста**. І неспроста! Бо філологів вчать правильно мислити, добре формулювати думку, вміти аналізувати, а згодом синтезувати всю інформацію у свій твір. Хіба не цим займаються щодня журналісти? Кожен філолог, який дружить із публіцистичним стилем, стежить за подіями в рамках певного часу, якому не сидиться на місці і який прагне ділитися новинами зі світом, гідний стати хорошою акулою пера. Якщо тебе бентежить проблема досвіду в цій сфері, то обов’язково спробуй свою майстерність, для прикладу, в одному зі студентських видань. Набити руку тут – за просто!

Маючи хоч наменший досвід роботи в журналістиці, ти можеш претендувати на таку професію, як **редактор**. Найкраще починати з редактора певної рубрики. Сьогодні попит на тематичних редакторів, особливо у Інтернет-виданнях різко зростає.

Якщо ти йдучи по вулиці, виправляєш візуально помилки на оголошеннях, афішах чи білбордах, але все ж про вечори з червоною ручкою над зошитами не мрієш, то подавайся у **коректори**. Звісно, що постійна робота з величезними об’ємами текстів, велика відповідальність за роботу часто лякають новеньких. Але для початку кар’єри це саме те, що треба: розвиває грамотність на 100%.

Ще декілька років тому вітчизняний ринок праці мало знав про фах **контент-менеджера**. Але зараз попит на них зашкалює! Грубо кажучи, це – редактори, які відповідають за наповнення веб-сайтів. Як правило, такі фахівці

потрібні крупним інтернет-порталам, що спеціалізуються на новинах, рекламі, продажах різноманітних товарів і послуг.

Копірайтер – теж одна з популярних на сьогодні професій. Якщо ти умієш писати корисні тексти: прес-релізи, слогани, рекламні описи товарів та послуг, тексти промов для керівників компаній, вітальні листи від їх імені, тексти політичних агіток, то робота ця саме для тебе.

Схожим на копірайтера вважається **рерайтер**. У нього полегшений варіант роботи, бо тексти потрібно писати не самому, а копіювати з інших джерел. При цьому цінується не просто копі-пейст, а вміле поєднання різних текстів у один. Рерайтер також має слідувати і за грамотністю, і за відбором потрібних текстів. Найчастіше рерайтери працюють на сайтах новин.

Як умільців роботи з текстами охоче беруть філологів на **SEO-копірайтерів** – спеціалістів із просування та оптимізації сайтів для пошукових систем. Робота ця більше технічна, ніж творча, адже полягає в редагуванні текстів певного сайту так, щоб він просувався якомога вище за рейтингом.

Більш цікавий варіант – це **PR-менеджер**. Сьогодні в будь-якому біз-несі піар – це ціле мистецтво управління репутацією. Тому піарник повинен уміти креативити, гарно писати, говорити і... вдягатися. А оскільки для наших філологинь усі ці вміння не проблема, то до піар-кар’єри їм один крок.

Філологів можна спробувати себе ринкознавцем, або **маркетологом**. Насправді можна й не мати спеціальної економічної освіти, головне – розуміння законів ринку, а в цьому на перших порах допоможуть 2-3 фахові книги з маркетингу.

Найбільш практичний для філолога-студента є варіант **репетиторства**. Чудова можливість підробітку для тих, хто має педагогічні здібності: не просто добре знає українську чи якусь із іноземних мов, а й уміє їх доступно пояснити тим, кому вони даються важко. Фактор успіху репетитора – у знаходженні клієнтів. Тут треба бути активним і розміщувати своє резюме на всіх можливих сайтах, шукати через знайомих.

Гадаю, це ще не увесь список варіантів працевлаштування. Бо, поспілкувавшись із випускниками нашого факультету, можна дізнатися ще про багато професій, якими вони зараз оволодівають. Серед філологів – видатні письменники, політики, дипломати і правозахисники, редактори друкованих видань, керівники освіти, ті, хто щоденною вчительською працею плекає молоде покоління українців, виховуючи любов до рідного слова, до національної культури, підносячи національну гідність.

Секрет успіху насправді дуже простий: скільки в році днів, у днях годин, у годинах хвилин, а у хвилинах секунд, стільки і в тебе можливостей. Усе в житті продукує випадок. І часто такі моменти, на які іноді не намагаєшся навіть звернути увагу чи пригальмувати, вирішують твою долю. Життя – момент. І не можна гаяти миттєвості, які пророкують твій успіх. Забудьмо назавжди про байдижність, лінивість і намагання втекти від свого шансу, уникнути проблем чи просто покласти на долю. Бо твоя доля – у твоїх руках, твоя віра у власні сили – це твоя мотивація, твій фатум – це твоя цілеспрямованість. Головне – правильно формулювати свої думки: не “я міг би”, а “я можу і зроблю це”! Знайди себе і переконайся, що не напис на твоєму дипломі тої чи іншої професії прокладає твій життєвий шлях, а ти сам творець свого щастя ■

Настільний живопис

Гадаю, велика частина студентів стикалася з надзвичайно "цікавими" лекціями тоді, коли мріяла про зовсім інші речі. До багатьох із них приходив біс і спонукав узяти до рук коректор, ручку, олівець, маркер і т.п. І тоді вони робили те, у чому соромно зізнатися батькам: писали по парті!

Всемогутня та всезнаюча Вікіпедія каже, що написи на партах – це різновид молодіжних графіті, що трапляються в установах початкової, середньої і вищої освіти. Написи можуть розміщуватися як на робочій поверхні, так і на інших ділянках столів. Тільки уявіть собі: є люди, які взялися вивчати цей настільний живопис. Отже, результати досліджень у вищих навчальних закладах показали, що написи найчастіше залишають студенти I-II курсів

поведінки поділяються на такі психологічні групи:

"стурбовані" – автори написів на сексуальну тему ("Іванка+Рома");

"покинуті" – автори текстів про нещасну любов, про нетерпимість самотності ("Юрко, мені погано без тебе");

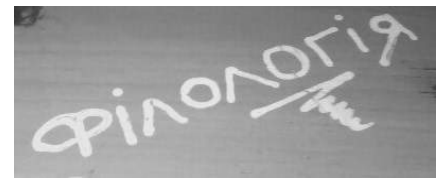
"нетерпимі" – автори негативних написів, які містять невдоволення процесом навчання ("Мені холодно, голодно і спати хочеться");

"невгамовні" – які різко реагують на різноманітні обставини, що супроводжують навчальний процес ("Я сиджу на лекції, а хочу на море");

"радісні" – автори закликів, вихвалянь подій, які супроводжують навчальний процес ("Від сесії до сесії живуть студенти весело");

"веселі" – висміюють різні події, у тому числі заборонені теми ("Не восхрапи на лекції, щоб не розбудити ближнього свого");

"сумні" – написи характеру ("Встану рано вранці, вип'ю кучоль ртуті і підудохну в цьому інституті");

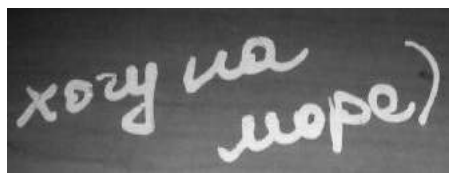

"агресивні" – виражають негативні емоції з уживанням ненормативної лексики ("Сьогодні я купив гранату – кінець тупому деканату").

Писати на партах, чи ні – вирішувати вам, але якщо ви все-

(близько 90 % усіх написів). Автори написів здебільшого байдуже ставляться до процесу навчання. Типовий студентський автор, як правило, матеріально залежний від батьків, відвідує навчальний

заклад без особливого ентузіазму, знаходиться в пошуку кандидатури на місце чоловіка або хлопця. Психологічна установка типового автора: "Я пишу там, де не прийнято, тому, що я кращий, і мені так хочеться". Доведено, що кожен із таких студентів не зараховує себе до числа людей, які підлягають під вищенаведену характеристику. Автори написів за стратегією

"експресивні" – повідомлення характеризуються емоційними сплесками ("Клас!");

"протестанти" – що виражають протест проти оточення ("Скільки можна нас мучити");

"непомічені" – автори, які бажають заявити про себе ("Тут була Олена");

такі захочете залишити після себе художній слід, зробіть це креативно, щоб наступні покоління філологів мали чим милуватися і могли брати з вас приклад!

Р. S. Ілюстрації до статті було зібрано на партах 226б, 231, 308 та 311 аудиторій головного корпусу нашої alma mater ■

Ірина
БАТЮК

ЙОГО ВЕЛИЧНІСТЬ...

ЯК

як вбити в собі слона

27 500 результат

як дзвонити з мобільного на закордонний паспорт

67 000 результат

як зробити чарівну паличку

172 000 результат

як приручити дракона

424 000 результат

як відкрити консервну банку за допомогою капця та ложки

85 600 результат

як вижити серед ідіотів

489 000 результат

“Що буде, якщо не платити кредит?”, “Чому не можна увійти в одну річку двічі?”, “Наскільки людині треба стати товстою, аби бути куленепробивною?” про це та інше читайте нижче.

Щодня кожен третій студент відкриває пошукову систему Google для того, аби знайти потрібну інформацію, не підозрюючи при цьому, яким непередбачуваним насправді є цей сайт. Адже там можна не лише почитати новини, подивитись кумедне відео на YouTube, знайти реферат, а й отримати відповідь на такі питання: “Чому я дурний(а)?”, “Чому він не дзвонить/не пише?”, “Чому я не подобаюся дівчатам?” Я була щиро переконана, що про це можуть запитувати лише підлітки впродовж перехідного віку, але здивувалася, коли побачила, що вікова категорія “чомусик” сягає 25, а то й 30 років!

Але це ще не все. Люди використовують свою фантазію сповна й шукають відповідь на питання “Чи є життя після пологів?” і “Чи є життя після весілля?” Я розумію, що у наречених з’являється багато обов’язків, але це, як на мене, вже надто. А майбутні матері, мабуть, призабули, що діти – то квіти життя.

Багато користувачів з надією запитують: “Навіщо я відрив Google?” У мене також часто гу-

Дуже довго сміялася, коли натрапила на запитання “Скільки важить голова?” Закортіло дізнатися, хто ж до такого додумався! Змусили неабияк здивуватися питання “Чому Ісус Христос був Богом? Як мені ним стати?” або “Як зробити так, щоб усі мої вороги померли?”

А щодо пошукового запиту “Чим жінка відрізняється від людини?”, то тут узагалі прекрасній половині світу варто образитися.

У розділі “куплю” можна знайти собі не лише підтриманий автомобіль, земельну ділянку чи телевізор, а й оголошення “Куплю душу”. Можливо, це шукають прихильники графа Дракули?..

Для тих, хто має домашніх улюбленців, цікавим буде запит “Як дізнатися, що Ваш кіт збирається вас вбити?” Напевне тоді, коли Ви його вкотре забудете по-годувати вранці...

битися важлива думка і я навіть щиро вірю, що все пригадаю, коли повернусь на те місце, де стояла досі. Тому, це питання мене не здивувало.

Останнім часом, у зв’язку з певними обставинами, набирають популярності питання “Чи є майбутнє в Росії?”, “Чому Путін їсть дітей?”, “Чому в Радянському Союзі були заборонені мікрохвильовки?” Впевнена, що за кожним із цих запитів прихована цікава історія.

Серед любителів усього надприродного набирають популярності запитання “Які шанси врятуватися, коли зомбі атакують?” або “Як стати вампіром у домашніх умовах?” Десять серед цих питань губиться “Чому Волдеморт миється моїм шампунем?” Бо, зрештою, це не так важливо, як зомбі-апокаліпсис або вічне життя на Землі.

І на завершення, натрапила на запитання “Чому американці перестали літати на Місяць?” і вирішила це з’ясувати. Так ось виявляється, що сьогодні це вже непроститивно.

Наступного разу, коли мені стане сумно, я обов’язково запитаю в Google, чим себе зайняти, бо впенена, що він дасть чудову пораду!

У процесі написання статті мій настрій значно покращився, адже я зрозуміла, що моє оточення мислить неординарно та цікаво. Українці – кумедний народ ■

**Іванна
БОРЧАКОВСЬКА**

Вечера

Богдан КОПИЛЬЧАК

Вилазку спланували вже давно. Всі накази генштабу з учора ранньої наради змішалися з планами загону, як капуста з горохом. Страх відійшов, але хвилювання позначалося на тремтливому автоматі. Позаду залишився напівзруйнований блокпост, що вірою і правдою служив, яким не яким, але прихистком у цьому безжальному кривавому місиві. В місиві, про яке ще рік тому ніхто з побратимів не міг подумати і передбачити, а, отже, й відвернути.

Просувалися по полю спокійно, тому природнім було, що комбат вирішив зняти напругу бородатим жартом про “міни”:

— Якщо хтось ступить на міну, то з брудними берцями в блокпост не пропущу. Будете всю ніч чергувати на морозі, поки не відмиється, щоб знали.

У цю мить промайнули спогади про рідну оселю, затишне ліжко та кохану, заради безпеки якої терпів усі теперішні негаразди. Та ліричний відступ протривав недовго, бо перша черга кулеметного вогню дала про себе знати зі сторони противника, і контроль над ситуацією довелося брати у власні руки.

По-пластунськи передислокувавшись до найближчого пагорба і зайнявши стратегічно вигідну позицію, загону потрібно було перерекати залпи мінометної атаки і отримати скориговані настанови комбата.

Основна ціль розміщувалася на північний захід від місця дислокації. Вітер був різкий, однак не сильний. Снайперська гвинтівка віддавала поголеним щокам прохолодою і спокоєм. На-

вести приціл. Вдихнути. Головне не зволікати. Усе, що лишається зробити, — натиснути на курок. І місія буде виконана. Одна особа завершить свій тернистий шлях існування...

Видихаємо... Темрява... Ні, такого не може бути... Чути мінометний вогонь. Вибух. Стогін.

“Mission failed”. Цей напис — перше, що я побачив, коли Вікуся люб'язно наважилися за кілька секунд таки відкрити мені очі. “Restart game after 14 seconds”.

— Кохана, ну я ж стільки часу чекав на цей патч. А тут ти... Перша смерть на першій же ж місії. А я гадав, що ще не розучився воювати.

— Умм... Гра може почекати, якщо ти запропонуєш ще й мій улюблений десерт!

— А це ще подивимося, як ми будемо себе поводити за столом, — відповіла Вікторія і, махнувши фартушком, поспішила на кухню.

Познайомився я з Вікою на третьому році навчання в університеті. Мій не по курсах молодий вік змусив юну першокурсницю помилитися при пошуку у “VK”. Шукаючи другокурсників, які могли б допомогти із зимовою сесією, вона натрапила на мене.

Винахідлива і гостра на язик, дівчина підкорила мене своєю красою і жагою до знань. Звичайно, розмови у мережі не відкривали цілісної картини, та мене не покидало передчуття, що, незважаючи на наявність у неї хлопця, у мене з'явиться шанс досягнути особистого щастя. Спільні університетські подорожі та участь у громадських заходах ставили мене перед фактом, що мені є що втрачати. І коли таки вдалося заманити Віку на перше побачення, я був готовий до того, що крига скресне, та єдине, що вона до мене тоді відчувала, це була повага (це якщо

— Любий, я тебе чудово розумію. Я готова тебе чекати все життя, а ось вечера охолоне і не чекатиме. Тим більше, сьогодні твої улюблені спагеті під соусом болоньез і вчорашня запечена качка, яку мама передала.

перераховувати позитивні почуття). Все так і залишилося б, якби...

У двері продзвенів дзвінок. Так неохоче було покидати спогади про ще таке недавнє безтурботне студентське життя і запах улюбленої страви, який змійкою прос-

тягнувся за мною по дорозі від кухні до коридору. Гостей не чекали, тому візит у цю досить пізню пору був як мінімум дивним.

Світла на сходовій клітці знову не було, хоча гарантія на нову світлодіодну лампочку закінчувалася аж десь за півроку. Повернувши ключ двічі в щілині замка, я й не замислювався, що відвідувачі змусять мене отеретіти. Незмащені завіси дверей ще скрипнули востаннє, коли у мене пропав дар мови.

— Доброго вечора, старший лейтенант Генко. Вам прийшла повістка. Просимо Вас з'явитися у військкомат для проходження медогляду...

Снайперська гвинтівка віддавала поголеним щокам прохоло-

дою і спокоєм, а ще лишила невідразний відбиток на сонній щоді. Спати зі зброєю стало поганою традицією останніх днів. Вона навіювала сон про те, заради чого охоче не спимо вже довгий час.

Пролунав вибух. Напевно, це вже другий, а першим був той, який мене розбудив. Значить, можна чекати і на третій, і на четвертий, і на п'ятий... Чекати. А на мене хтось чекає? Чи холоне, як моя вечір? Звісно, що чекає, а хтось, можливо, і холоне, бо йому чи їй теж є на кого чекати, окрім мене. Не одна особа завершить тут свій тернистий шлях існування... Я не повинен бути серед них, адже мені не дано 14 секунд на рестарт гри. Так, як і кожному з нас ■

Культовий роман про ціну свободи

Ім'я японського письменника Кобо Абе, певно, мало відоме середньостатистичному українському читачеві. Назва твору "Жінка в пісках" уже створює образ цікавої та незвичної жінки. З перших сторінок читачеві цікаво, чому ця жінка в пісках, що вона там робить, для чого вона там?

Темою роману є життя, чи то пак виживання мешканців піщаних сіл у Японії. Головний герой Нікі Дзюмпей є шкільним учителем, який захоплюється колекціонуванням комах. Одного разу він, нікому не сказавши, їде у найвіддаленіше село за пошуками нових

екземплярів, але потрапляє в піщану пастку, де живе самотня жінка. Втекти з ями є дуже складно, адже пісок увесь час сиплеться і його потрібно розгрібати. За час перебування в ямі з жінкою, чоловік переосмислює своє життя, цінності, існування людей у цьому забутому селі. Попри всі ствердження, що вибратись звідти неможливо, головний герой створює план, за яким чітко діє. Згодом він все ж таки вибирається звідти, але місцеві чоловіки помітили його та ввіймали. Далі у творі гостро постає питання проблеми онтологічної свободи: "свободи від" та "свободи для".

У романі також присутні теми самотності та відчуження, які автор чітко зобразив і передав в образі головної героїні. Весь трагізм її існування зводиться до цієї піщаної ями. Схожої проблематики твору я ніколи не зустрічала в інших творах. Основна тема твору видається абсурдною, але важливо шу-

кати способи її подолання, як це і робив чоловік. Цікавим також є те, що автор лише на початку роману називає головного героя по імені, а далі просто чоловіком і жінкою. Ця риса письма надає певних особливостей письменнику. Кінець твору є неочікуваним для читача, тут розкривається справжня сутність людського вибору.

Після виходу роману в Японії багато читачів були захоплені та вражені чудовим текстом. А в 1964 р. режисер японського кіно Тесігахара Хіросі зняв однойменний фільм за мотивами роману. Зараз цей фільм можна переглянути на сторінках Інтернету, що, правда японською мовою.

Українським перекладом філософського роману Кобо Абе "Жінка в пісках" займався відомий перекладач Іван Дзюб. Вперше Україна побачила переклад у 1998 р. Харківське видавництво "Фоліо" друкувало роман у 2008 році ■

Тетяна
ЯЦЕНКО

Студентські роки – це час, коли ми знаходимо нових друзів і проводимо з ними багато часу. Ми спілкуємося, ділимося цікавими історіями, розповідаємо про свої інтереси. Проте, можна зауважити, як через деякий час звичайні розмови за горнятком чаю стають нецікавими. Тоді виникає питання, як можна зробити вечір цікавішим? Звичайно, можна подивитися фільм чи послухати музику, але для цього не потрібна компанія. Тому варто звертатися до більш активних розваг, про які ми часто забуваємо.

Некомп'ютерні ігри, або як весело провести час у компанії

Популярною зараз серед студентства є гра **“МАФІЯ”**, яка, на перший погляд, здається незрозумілою і заплутаною. Насправді, це одна з найцікавіших ігор, що розвиває увагу та логіку.

Описати гру можна коротко: всі гравці (оптимальна їх кількість – близько 10 осіб) поділяються на мафію і чесних мешканців, які мають викрити її. Головна інтрига є в кінці гри, оскільки виграє той, хто виживе. Суть гри полягає в тому, що “вночі”, коли чесні мешканці “сплять”, мафія вибирає свою жертву. Коли “настає день”, гравці виносять свій вирок і хтось відправ-

ляється у в'язницю. Закінчується гра тим, що місто опиняється або в руках мафії, або чесних мешканців.

Компанія, якій подобається активний відпочинок, повинна спробувати зіграти у **“ТВІСТЕР”**.

Для гри необхідно мати хороши настрій, веселу компанію і рівну поверхню. Якщо надворі сонячно, – не засиджуйтеся в кімнаті, а беріть макет із кольоровими кружельцями і починайте гру на свіжому повітрі. До гри має бути залучено не менше трьох гравців. Починають із того, що обирають ведучого, завданням якого є кру-

тити рулетку, пояснити гравцеві, яке положення йому потрібно прийняти і слідкувати, щоб не порушували правила гри. Вибуває учасник із гри в тому випадку, якщо він торкається землі ліктем, коліном або ж падає. Переможцем є той, хто залишився. Тож завданням гравців є закріпитися на своїй позиції і втриматися до кінця гри.

Якщо ж вам до вподоби жестикулювати, тоді вам обов'язково імпонуватиме гра **“КРОКОДИЛ”**. Вона також відома під назвою “Асоціації”.

Гравці діляться на дві команди. Одна з команд загадує слово і повідомляє його одному з гравців команди суперників. Він,

своєю чергою, повинен зобразити загадане йому явище чи предмет своїй команді за допомогою жестів, не використовуючи звуків. Команда може давати гравцеві пи-

тання, на яке він киває головою “так” або “ні”, але не більше. Після того, як слово буде відгадано, команди міняються ролями. Також гравців можна обмежувати в часі, а команді, яка не відгадає слово, загадують бажання. Кожен, хто хоча б раз зіграв у “Крокодил”, не залишиться байдужим до неї.

Якщо всі члени товариства знайомі впродовж короткого проміжку часу, то дізнатися більше одому про одного допоможе гра **“Я НІКОЛИ НЕ...”**

Гравцям роздають певну кількість фішок. Перший гравець каже: “Я ніколи не...”, і розповідає те, що він ніколи не робив. Усі інші гравці, які вже робили те, що перший гравець не робив, дають йому по одній фішці. Перемагає той, у кого їх буде найбільша кількість.

Для гри необхідно дві команди: чоловіча та жіноча. В пер-

Популярною зараз є телевізійна гра **“ХТО ЗВЕРХУ?”**, а її аналоги поширені серед великих компаній, яким подобається хоча б один з раундів гри.

щому раунді потрібно зрозуміти, до якої з двох фотографій стосується опис, поданий командою суперників. Другий раунд є одним із найвеселіших. Учасникам на груди й на спину прикріплюють аркуші з буквами. Ведучий запитує конкурсантів, а вони, своєю чергою, відповідають на питання склада-

ють із букв на прикріплених аркушах. На третьому етапі команді треба відгадати назву музичної композиції, яку учасник показує своїй команді за методом гри “Крокодил”, а четвертому – картину, яку конкурсант не бачить. Завдання п'ятого раунду полягає в тому, що на запитання команди-суперника потрібно дати відповідь “чоловік” або “жінка”. Перемога за тією командою, в якій найбільша кількість балів.

Проводьмо час з друзями так, щоб було якомога більше цікавих моментів, незабутніх вражень. Ці ігри допоможуть вам урізноманітнити ваше спілкування та дізнатися більше одне про одного. Крім того, вони розвивають увагу, спритність, логіку, формують цікаві дискусії, в ході яких кожен вчиться всловлювати свою думку.

Будьмо активними ■

Тетяна НЕБЕСНА

Студентські роки або славнозвісні витівки студентів

Студенти – це люди, котрі вміють вивчити за день те, чого їх вчать упродовж семестру; це ті, хто достеменно знають, що просто так нічого не буває, й при цьому все одно сподіваються на халяву; зрештою, це дивні вічноголодні істоти, які завжди хочуть спати. Дорослі дядечки і тітоньки кажуть, що студенти – ті самі діти, адже роблять багато необдуманих вчинків і відвертих дурниць. Та поціновувачі справжніх нестримних пригод вважають, що краще бути дивним, ніж нудним. Краще мати божевільні ідеї, бути незрозумілим і трохи хворим на голову, ніж нічим не відрізнитися від шафки.

Деколи оце сидиш собі спокійно в гуртожитку, нікого не чіпаєш, і тут раптом розумієш, що тобі набридло це нудне плебейське життя. Так хочеться втнути щось таке... щоб було про що внукам розказувати!

У житті варто робити те, чого боїшся. На собі такого принципу ще не перевіряла, але є сміливці, готові руйнувати стереотипи університетської рутини і розфарбо-

вувати її всіма кольорами веселки. Пропоную і вам ознайомитися з легендарними витівками студентів цілого світу.

Слідами Тома Сойєра

В університеті Карнегі-Меллон у Пітсбурзі можна побачити строкатий бетонний паркан. За традицією, будь-який студент має право перефарбувати якусь його частину або весь паркан на свій розсуд. Головна умова – зробити це від заходу до світанку, користуючись вийнятковим... зубною щіткою. Традиція виявилася настільки популярною серед студентства, що попередній паркан упав під масивом сотень шарів фарби, і його довелося замінити набагато більшою бетонною конструкцією. Студенти, до речі, ночу-

ють біля паркану не тільки, щоб розфарбовувати його, а й для того, аби зберегти свої творіння від рук інших творчих душ. Подейкуть, що одного разу на ньому була написана навіть пропозиція руки і серця.

Гарматні ядра на коридорах університету

У кампусі одного з найстаріших університетів світу – Принстонського – між західною і східною секціями довгого центрального коридору були зведені спеціальні перегородки, щоб студенти не могли насолоджуватися улюбленим заняттям – катанням гарматних ядер вниз по коридору вночі. Тільки не питаєте мене, звідки вони їх узагалі брали, бо факт залишається фактом. Приблизно в цей же час студенти Гарвардського Університету придумали нову розвагу: вони стали спускати ядра вниз по сходах. Що тут скажеш...

А чому б не підпалити дракона?

У п'ятницю перед весняними канікулами студенти Коледжу архітектури, мистецтва і планування Корнелла, вдягнені в дивні костюми, простують під егідою гігантського саморобного дракона навколо університету, зрештою, зупиняються у внутрішньому дворі. Потім підпалюють дракона і він радісно горить на очах мистецтвознавців і їх заклятих конкурентів – інженерів. Безсовісні технарі кричать свої брудні глузування над світом мистецтва, поки парад простує повз. Однак самі ж з неприхованим задоволенням допомагають тим гуманітаріям знищити у вогні творіння власних рук... Ось він – університетський дух... Дух, який здатен об'єднати гуманітаріїв і технарів... Може, і нам спробувати?

*Безсмертна "відмазка"
на всі випадки життя*

Чи знаєте ви, хто користується найбільшою популярністю в студентському середовищі Кембриджу? "Довгоногі красуні? Брутальні учасники футбольних команд? Чи, можливо, чотирьохікі ботани?", – вагатиметесь ви. А от і не вгадали! Не повірите... але це

привиди! Особливу прихильність один із них отримав після події з деканом Грехемом Вардом. Коли декана виявили лежачим на гвинтових сходах у напівпритомному стані, то винуватцем його падіння тут же оголосили "взагалі знахабнілу" примару. До речі, саме після цього інциденту декан увірував в існування привидів і розпорядився провести відповідне розслідування. Порившись в архівах, компетентна комісія з'ясувала, що кілька століть тому тут повісився один із стипендіатів. Напевно, це його душа так і не знайшла спокою, вирішило керівництво і звернулося до священика, щоб той відслужив похоронну месу по душі самогубці. Однак студенти висловились категорично проти цього. На їхню думку, "привиди є безцінним культурним, академічним та історичним надбанням Кембриджу і повинні охоронятися законом і статутом університету". Шкода, що досі невідомо, що думає про це сам привид, і як будуватимуться його подальші взаємини з мешканцями Кембриджу.

Старий добрий ренесанс

У студентів Орегонського Рід-коледжу є таке свято, коли вони намагаються перетворити своє університетське життя в "точне" відтворення Європи епохи Відродження. Чому в лапках? Усе починається з того, що старшокурсники нещадно палять свої

конспекти на велетенському вогнищі, потім грають у шахи людьми, влаштовують оголені перегони "slip-n-slides" (гірка вистилається величезним шматком мокрого поліетилену і по ньому ковзають у самих лише плавках), а завершують усе лицарськими турнірами верхи на... велосипедах. Ось вам і спудей.

😊 Може, пора й українським студентам показати свої витівники? А то ні тобі дракона підпалити, ні привидів узаконити ;)

Якщо згадати школу, то майже всі ми мріяли бути студентами, а коли станемо дорослими, то згадуватимемо, які щасливі моменти були в студентські роки.

Студентська пора – це не просто певний період життя, це – незабутні, неповторні часи, які залишаються в нас на довгі роки. Студентські роки сміливо можуть поборотися за звання "золотих" із шкільними. А найважливіше те, що студенти – це **та енергія, яка має велику силу та неабиякі бажання, той рушійний елемент, який може змінити хід історії**. Тож, якщо Вам не вистачає духу зіграти роль головного героя, Тома Сойєра, – не розчаровуйтеся! Ще є вільна вакансія Гекльберрі Фінна ■

**Марія
ТАРАС**

Засновник: філологічний факультет ЛНУ ім. Івана Франка

Виходить за підтримки проректора з науково-педагогічної роботи

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Ірина Батюк

КОРЕКТОР:

Наталія Сокіл-Клепар

ВЕРСТКА І ДИЗАЙН:

Іванна Борчаковська

Редакція може не поділяти думку авторів публікацій.

За достовірність фактів відповідають автори.

У газеті використані фотоматеріали та ілюстрації з мережі Інтернет.